

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 37

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 ianuarie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblu.....	2–4
Decizia nr. 1.598 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	4–5
Decizia nr. 1.658 din 15 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	5–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.275/2009. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005	7–23
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 24 februarie 2009 în Cauza Tarău împotriva României	24–31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.596
din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblu

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblu său, excepție ridicată de Alina Tuș în Dosarul nr. 9.468/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.829D/2009 și nr. 3.922D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 2.828D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.829D/2009 și nr. 3.922D/2009 la Dosarul nr. 2.828D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.829D/2009 și nr. 3.922D/2009 la Dosarul nr. 2.828D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea acesteia, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale. De asemenea, se mai arată că autorul excepției invocă în susținerea acesteia și dispozițiile art. 148 din Constituție, raportate la prevederile art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, însă un atare examen al conformității actului normativ național cu cel comunitar nu este de competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 27 aprilie 2009, 29 aprilie 2009 și 8 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 9.468/30/2008, nr. 9.469/30/2008, nr. 3.614/3/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și Tribunalul**

București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblu său, excepție ridicată de Alina Tuș, Gabriel Vasile Silaghi și Gheorghită-Viorel Rogoz-Popescu în cauze având ca obiect anularea unor acte administrative de impunere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că ordonanța de urgență criticată este discriminatorie, întrucât nu se aplică persoanelor fizice sau juridice, de drept privat sau de drept public, utilizatoare a autovehiculelor deja înmatriculate, în pofida faptului că și autoturismele deja înmatriculate reprezintă un factor poluator. În acest condiții, se apreciază că există o discriminare între persoanele care dețin deja autoturisme înmatriculate și cele ce își înmatriculează autoturismele ulterior intrării în vigoare a taxei speciale, respectiv a taxei pe poluare.

De asemenea, se consideră că textul legal care instituie taxa pe poluare este retroactiv, că taxa pe poluare nu putea fi introdusă în Codul fiscal pe calea adoptării unei ordonanțe de urgență, act inferior legii, iar ordonanța de urgență în sine încalcă libertatea individuală, dar și exigențele art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

În fine, se apreciază că întreaga ordonanță de urgență contravine art. 148 din Constituție, precum și art. 90 paragraful 1 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, întrucât taxa pe poluare, așa cum este reglementată, diminuează sau este destinată să diminueze introducerea în România a unor autoturisme second-hand deja înmatriculate într-un alt stat membru, cumpărătorii fiind orientați din punct de vedere fiscal să achiziționeze autovehiculele deja înmatriculate în România. În acest sens, sunt invocate o serie de hotărâri ale Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.828D/2009, a apreciat că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.829D/2009, nu și-a exprimat opinia, încalcând, astfel, prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul Curții Constituționale nr. 3.922D/2009, a apreciat că excepția de neconstituționalitate formulată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008. În realitate, autorii excepției, astfel cum rezultă din critica acestora, contestă constituționalitatea dispozițiilor art. 4 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, precum și ordonanța de urgență în ansamblu. În consecință, prin prezenta decizie, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității art. 4 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, care au următorul cuprins:

— Art.4 lit. a): „*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România; [...]*”.

— Art.11: „*Taxa rezultată ca diferență între suma achitată de contribuabil în perioada 1 ianuarie 2007 — 30 iunie 2008, cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, și cuantumul rezultat din aplicarea prezentei prevederi privind taxa pe poluare pentru autovehicule se restituie pe baza procedurii stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență*”.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării supremației Constituției și a legilor, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 802 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, Curtea a statuat că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată în contextul în care Comisia Europeană deschisese procedura de *infringement* împotriva României în temeiul art. 226 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene. Pentru a evita o eventuală procedură în fața Curții de Justiție a Comunității Europene, Guvernul a emis această ordonanță de urgență. De asemenea, Curtea a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție, autoritățile statului român s-au angajat să garanteze ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din tratatele constitutive ale Uniunii Europene, din reglementările comunitare cu caracter obligatoriu și din actul de aderare. În acest sens, Guvernul este abilitat din punct de vedere constituțional ca, prin mijloacele pe care le are la îndemână, să garanteze îndeplinirea obligațiilor României față de Uniunea Europeană. Astfel, folosirea ordonanțelor de urgență pentru punerea de acord a legislației naționale cu cea comunitară în situația în care era iminentă declanșarea procedurii de *infringement* în fața Curții de Justiție este pe deplin

constituțională. În aceste condiții, s-a constatat că ordonanța de urgență criticată respectă exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție.

În final, Curtea a reținut că ordonanța de urgență nu este un act normativ inferior legii din punct de vedere al forței juridice. Aceasta se adoptă în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție, text care permite Guvernului să emită astfel de ordonanțe cu condiția respectării unor exigențe strict stabilite prin textul Constituției.

2. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.178 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, cu privire la constituționalitatea art. 4 lit. a) din ordonanța de urgență, a statuat că textul de lege criticat în mod punctual, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său, nu prevăd obligația plății taxei pe poluare decât la prima înmatriculare a autovehiculului. Or, în mod firesc, pentru autovehiculele înmatriculate înainte de intrarea în vigoare a taxei speciale și ulterior a taxei pe poluare, nu se plătește taxa în cauză. O asemenea chestiune ține de opțiunea legiuitorului, care, în considerarea anumitor factori, în viitor va putea adopta o soluție legislativă diferită.

3. Curtea, prin Decizia nr. 499 din 7 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 21 mai 2009, cu privire la constituționalitatea art. 11 din ordonanța de urgență, a statuat că taxa instituită inițial prin art. 1 din Legea nr. 343/2006 avea un pronunțat caracter de taxă pe poluare, o atare concluzie fiind întărită de faptul că anexa nr. 4 din lege stabilea că valoarea taxei depinde de capacitatea motorului, de standardele de emisie și de vârsta autovehiculului. Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 redefinește taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, astfel cum rezultă și din prevederile art. 4 și art. 14 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, stabilind că obiectul ordonanței de urgență menționate îl constituie autovehiculele înmatriculate pentru prima dată în România.

Prin urmare, Curtea a reținut că redefinirea unei taxe printr-un act normativ distinct față de cel inițial nu echivalează cu instituirea unei noi taxe, atât timp cât natura juridică a celor două taxe este identică.

Faptul că inițial taxa a fost definită ca taxă specială pentru autoturisme și autovehicule și ulterior a fost definită drept taxă pe poluare nu poate acredita ideea că se instituie taxa pe poluare pentru trecut, câtă vreme respectiva taxă formase deja obiectul unor acte administrativ-fiscale (decizii de impunere), care, la momentul contestării lor, fuseseră aduse la îndeplinire prin plată voluntară, iar art. 11 din ordonanța de urgență viza numai restituirea sumei plătite în plus de contribuabil față de cuantumul datorat. Astfel, natura juridică a taxei a rămas nealterată — taxă pe poluare —, ceea ce s-a modificat a fost doar modalitatea de calcul al acesteia și diminuarea cuantumului său.

4. În fine, se constată că nu este de competența Curții Constituționale să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene (Tratatul CE) prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul CE, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, precum și a ordonanței de urgență în ansamblu, excepție ridicată de Alina Tuș, Gabriel Vasile Silaghi și Gheorghită-Viorel Rogoz-Popescu în dosarele nr. 9.468/30/2008, nr. 9.469/30/2008 și nr. 3.614/3/2009 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.598 din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Vica Rodica Covalciuc în Dosarul nr. 14.882/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât se solicită completarea normei legale supuse controlului Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.882/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele**

judiciare de timbru, excepție ridicată de Vica Rodica Covalciuc într-o cauză având ca obiect anulare act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât trebuiau să prevadă proceduri și restricții cu privire la persoanele cărora li se eliberează titluri asupra terenurilor. De asemenea, se arată că art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 pune pe picior de egalitate procedurile contencioase cu cele necontencioase, ceea ce nu este echitabil.

Judecătoria Timișoara, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate formulată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial la României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, care au următorul cuprins :

„(1) *Cererile pentru eliberarea de către instanțele judecătorești de copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, prin care se stabilesc calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor, dacă nu s-a plătit taxa de timbru pentru efectuarea procedurii succesoriale notariale, se taxează potrivit dispozițiilor art. 3 lit. c).*

(2) *După plata taxelor succesoriale, eliberarea de noi copii de pe hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) se taxează cu: [...].*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind

neretroactivitatea legii, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 46 privind dreptul la moștenire, precum și dispozițiile Protocolului adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia sugerează o modificare a textului de lege criticat. Întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu are competența de a modifica sau completa legile, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

De asemenea, se mai reține că autorul excepției nu își motivează critica de neconstituționalitate, simpla enumerare a unor texte constituționale în susținerea acesteia neîndeplinind exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. În consecință, și din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate ridicată apare ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Vica Rodica Covalciuc în Dosarul nr. 14.882/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.658
din 15 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Radu Vasile Prisecaru, Flavius Leonard Ioniță, Toni Cristian Baltag și Cristian Maftei în Dosarul nr. 236/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 236/45/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Radu Vasile Prisecaru, Flavius Leonard Ioniță, Toni Cristian Baltag și Cristian Maftei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale menționate încalcă principiul legalității incriminării și pedepsei, dreptul la un proces echitabil, precum și principiul constituțional potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți, deoarece legiuitorul a integrat dispoziții generale într-o lege specială, autorizând aplicarea prin analogie a pedepsei prevăzute în Codul penal.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere prevederilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Radu Vasile Prisecaru, Flavius Leonard Ioniță, Toni Cristian Baltag și Cristian Maftei în Dosarul nr. 236/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „*Infrațiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită — prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.*”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (12), art. 73 alin. (3) lit. h), art. 124 alin. (2), art. 11 și art. 20, raportate la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile legale ce fac obiectul acestora au mai fost examinate din perspectiva unor critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.469 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.007 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009 și Decizia nr. 48 din 24 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 21 februarie 2006, prin care Curtea a respins, pentru considerentele acolo reținute, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005

În temeiul prevederilor art. II din Legea nr. 289/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea înmatriculării sau înregistrării acestora în România, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. I. — Reglementările privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 21 decembrie 2005, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La titlul „Prescurtări și definirea unor termeni utilizați”, termenul „Formular-tip” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Formular-tip — imprimat care se completează în vederea întocmirii unui document de înmatriculare”.

2. La titlul „Prescurtări și definirea unor termeni utilizați”, termenul „Identificarea vehiculului” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Identificarea vehiculului — activitate prin care RAR evaluează starea elementelor de identificare ale unui vehicul și stabilește caracteristicile sale constructive”.

3. La titlul „Prescurtări și definirea unor termeni utilizați”, termenul „Număr de omologare (număr de registru)” se abrogă.

4. La titlul „Prescurtări și definirea unor termeni utilizați”, termenul „Numărul de identificare a unui vehicul (VIN)” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Numărul de identificare al unui vehicul (VIN) — combinație structurală de caractere atribuite unui vehicul de către producătorul său ori de către o autoritate competentă, în vederea identificării respectivului vehicul”.

5. La titlul „Prescurtări și definirea unor termeni utilizați”, termenul „Omologare individuală” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Omologare individuală — procedura prin care RAR sau o autoritate competentă din alt stat membru al Uniunii Europene certifică faptul că un vehicul rutier îndeplinește individual cerințele prevăzute de legislația națională în vigoare, valabilitatea omologării fiind limitată la teritoriul statului care a acordat-o”.

6. La titlul „Prescurtări și definirea unor termeni utilizați” se adaugă următorii termeni:

„Certificat de conformitate CE (CoC) — document eliberat de producător și care certifică faptul că, în momentul fabricării, un vehicul aparținând seriei tipului omologat comunitar a respectat toate reglementările referitoare la omologarea vehiculelor rutiere

Certificat de omologare individuală — document prin care RAR sau autoritatea de omologare a unui alt stat membru al Uniunii Europene certifică în mod oficial faptul că un anumit vehicul este omologat individual

Mașină autopropulsată pentru lucrări (utilaj autopropulsat pentru lucrări, utilaj mobil) — vehicul autopropulsat special conceput și construit pentru efectuarea de lucrări și care, datorită caracteristicilor sale constructive, nu este adecvat pentru transportul pasagerilor sau al mărfurilor. Autovehiculele pe șasiul cărora sunt montate diverse utilaje nu sunt considerate mașini autopropulsate pentru lucrări.

MTI — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Număr național de registru — număr acordat de RAR unui vehicul căruia i s-a acordat omologarea întregului vehicul, în funcție de tipul/variantea/versiunea/configurația elementelor constructive menționate în cartea de identitate a vehiculului în cadrul aceleiași versiuni, dacă este cazul. Numărul național de registru atestă luarea în evidență în vederea înmatriculării, înregistrării sau comercializării în România.

SM — stat membru al (state membre ale) Uniunii Europene”

7. Capitolul I se modifică și va avea următorul cuprins:**„CAPITOLUL I****Omologarea individuală și eliberarea CIV****SUBCAPITOLUL I1****Domeniu de aplicare**

1. Prin omologare individuală (denumită în continuare *omologare*) RAR atestă că un vehicul îndeplinește individual condițiile constructive și pe cele privind starea tehnică, în conformitate cu prezentele reglementări.

2. Prezenta reglementare conține condițiile de omologare și eliberare a CIV pentru următoarele categorii de vehicule:

2.1. autovehiculele complete, completate sau incomplete, destinate utilizării rutiere, având cel puțin 4 roți și o viteză maximă constructivă mai mare de 25 km/h (categoriile de omologare M și N), precum și remorcile acestora (categoria de omologare O), cu excepția vehiculelor care se deplasează pe șine, a tractoarelor agricole sau forestiere, a mașinilor autopropulsate pentru lucrări și a cvadricicurilor. Condițiile constructive pe care trebuie să le îndeplinească aceste vehicule sunt prevăzute în cap. IV;

2.2. tractoarele agricole sau forestiere pe roți, având cel puțin două axe și o viteză maximă constructivă mai mare sau egală cu 6 km/h (categoria de omologare T), precum și remorcile agricole sau forestiere (categoria de omologare R). Condițiile constructive pe care trebuie să le îndeplinească tractoarele agricole sau forestiere sunt prevăzute în cap. V, iar în cazul remorcilor agricole sau forestiere se aplică condițiile constructive prevăzute în anexa nr. 5 la secțiunea 3 a RNTR 2;

2.3. autovehiculele cu două sau 3 roți, având roți jumelate sau nejumelate, destinate utilizării rutiere, precum și cvadricicurile (categoria de omologare L). Condițiile constructive pe care trebuie să le îndeplinească aceste vehicule sunt prevăzute în cap. VI. Sunt exceptate:

2.3.1. autovehiculele având o viteză maximă constructivă care nu depășește 6 km/h;

2.3.2. autovehiculele destinate să fie conduse de către un pieton;

2.3.3. autovehiculele destinate să fie utilizate de către persoane cu handicap fizic;

2.3.4. autovehiculele destinate competițiilor sportive organizate pe drumurile publice sau în afara acestora;

2.3.5. autovehiculele concepute în special pentru utilizarea în afara drumurilor publice și pentru activități recreative, având 3 roți simetrice plasate una în față și celelalte două în spate;

2.3.6. bicicletele cu pedalare asistată, echipate cu un motor electric auxiliar de o putere nominală continuă maximă de 0,25 kW, a cărui alimentare este redusă progresiv și în final întreruptă atunci când vehiculul atinge o viteză maximă de 25 km/h sau mai devreme în cazul în care ciclistul se oprește din pedalat.

3. Omologarea este opțională, la cererea solicitantului, pentru următoarele vehicule:

a) vehicule concepute și fabricate pentru a fi folosite în principal în șantiere, cariere, porturi sau aeroporturi;

b) vehicule concepute și fabricate pentru a fi folosite de către forțele armate, serviciile de protecție civilă, serviciile de luptă împotriva incendiilor și forțele de menținere a ordinii publice;

c) mașini autopropulsate pentru lucrări, în măsura în care aceste vehicule respectă cerințele aplicabile vehiculelor prevăzute la subpct. 2.1. Astfel de omologări opționale nu aduc atingere aplicării Directivei 2006/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind echipamentele tehnice și de modificare a Directivei 95/16/CE, cu modificările și completările ulterioare.

4. Omologarea este opțională, la cererea solicitantului, și pentru următoarele vehicule:

a) vehicule destinate exclusiv competițiilor sportive;

b) prototipuri de vehicule folosite în circulația rutieră pe răspunderea unui producător, pentru a efectua un program de

încercări specific, cu condiția să fi fost special concepute și fabricate în acest scop;

c) vehicule istorice.

5. Omologarea se poate aplica, la cererea solicitantului, și în următoarele cazuri:

5.1. pentru vehiculele care au primit omologarea CE de tip și care au fost modificate înainte de înmatriculare, înregistrare sau comercializare;

5.2. pentru un anumit vehicul, în timpul etapelor succesive ale fabricării sale, în conformitate cu o procedură de omologare de tip în mai multe etape.

Această procedură nu poate înlocui o etapă intermediară în derularea normală a unei proceduri de omologare de tip în mai multe etape și nu se poate aplica pentru obținerea omologării etapei inițiale a unui vehicul.

6. Omologarea și/sau eliberarea/modificarea CIV sunt condiționate de completarea de către solicitant a formularului «Cerere activitate RAR» (al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1) cu date privind identitatea sa, a vehiculului și a deținătorului acestuia. Cererea este înaintată de către persoana care prezintă vehiculul la omologare. Dacă această persoană nu este producătorul sau proprietarul vehiculului, ea trebuie să fie stabilită pe teritoriul Comunității. Cererea se va completa de către solicitant pe propria răspundere, va fi semnată în prezența angajatului RAR care efectuează prestația și va rămâne în arhiva RAR, conform prevederilor legale.

SUBCAPITOLUL I2**Metodologia de omologare**

7. Omologarea se acordă pentru:

7.1. vehiculele rutiere noi, care nu dețin omologare comunitară (CE) de tip a întregului vehicul valabilă, fabricate (inclusiv din piese detașate), importate sau introduse în România, în număr de cel mult 10 bucăți de același tip, de către aceeași persoană juridică sau fizică;

7.2. vehiculele rutiere utilizate, care nu au mai fost înmatriculate în România, cu excepția celor care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) au fost omologate comunitar (CE) de tip;

b) au fost înmatriculate ultima dată într-un SM;

c) nu au suferit modificări constructive în raport cu datele înscrise în certificatul de înmatriculare;

7.3. vehiculele rutiere înmatriculate/înregistrate în România care au suferit modificări ale caracteristicilor constructive menționate în CIV;

7.4. vehiculele rutiere cărora li s-a înlocuit principalul element de rezistență (șasiul sau caroseria, după caz).

8. Omologarea se acordă de către RAR în reprezentanțele sale teritoriale și constă în:

8.1. identificarea vehiculului;

8.2. efectuarea verificărilor și, după caz, a încercărilor necesare pentru evaluarea îndeplinirii condițiilor constructive prevăzute în prezentele reglementări;

8.3. efectuarea verificărilor privind starea tehnică prevăzute în planurile de operațiuni din RNTR 1;

8.4. acordarea numărului național de registru;

8.5. eliberarea, la cererea solicitantului omologării, a unui certificat de omologare individuală (al cărui model este prevăzut în anexa nr. 8). Certificatul de omologare individuală trebuie să conțină numărul de identificare al vehiculului în cauză;

8.6. eliberarea CIV în vederea înmatriculării, înregistrării sau comercializării.

9. Omologarea se acordă dacă vehiculul corespunde descrierii anexate solicitării și dacă rezultatele verificărilor precizate la pct. 8 demonstrează îndeplinirea cerințelor prevăzute în prezentele reglementări.

10. În cadrul omologării, stabilirea caracteristicilor constructive ale vehiculului presupune prelevarea informațiilor de pe vehicul, compararea lor cu cele din baza de date a RAR și, după caz, cu cele din documentele vehiculului și validarea acestora.

11. Evaluarea îndeplinirii condițiilor constructive prevăzute în prezentele reglementări se realizează fie prin verificarea certificatelor de omologare/rapoartelor de încercare emise pe baza directivelor/regulamentelor CEE/CE sau regulamentelor CEE—ONU, fie prin evaluarea îndeplinirii cerințelor prevăzute în cap. IV, V sau VI, după caz.

12. În cadrul omologării, RAR nu efectuează încercări distructive. RAR va folosi orice informație relevantă (documentație tehnică a producătorului sau documente oficiale ale unei autorități de omologare ori ale unui serviciu tehnic) care stabilește conformitatea cu condițiile constructive prevăzute în prezentele reglementări, furnizată de solicitant.

13. În locul condițiilor constructive prevăzute în prezentele reglementări RAR acceptă orice omologare CE de tip pentru sisteme, componente sau unități tehnice separate acordată în conformitate cu prevederile legislației comunitare aplicabile.

14. În cazul vehiculelor prevăzute la subpct. 7.1, care dețin omologare de tip națională sau omologare individuală acordată de un alt SM, omologarea va include, în locul activităților menționate la subpct. 8.2 și 8.3, verificarea echivalenței dintre condițiile constructive pe baza cărora vehiculul a fost omologat și condițiile constructive prevăzute de prezentele reglementări. În acest scop, RAR va putea cere solicitantului omologării o declarație privind prevederile tehnice pe baza cărora vehiculul a fost omologat, eliberată de autoritatea competentă a SM care a acordat omologarea individuală sau națională de tip. De asemenea, RAR va putea solicita autorității competente care a acordat omologarea individuală sau națională de tip orice informații suplimentare detaliate referitoare la prevederile tehnice îndeplinite de vehiculul în cauză. Activitățile menționate la subpct. 8.2 și 8.3 se efectuează în cazul în care nu sunt disponibile informațiile menționate anterior privind prevederile tehnice pe baza cărora vehiculul a fost omologat ori pentru acele condiții constructive care nu sunt acoperite de omologarea individuală sau națională de tip acordată de autoritatea competentă a SM. RAR nu acordă omologarea doar în cazul în care există motive întemeiate de a considera că condițiile constructive pe baza cărora vehiculul a fost omologat nu sunt echivalente cu condițiile constructive prevăzute de prezentele reglementări.

15. În cazul vehiculelor prevăzute la subpct. 7.2, care au fost înmatriculate ultima dată în alt SM, omologarea va include, în locul activităților menționate la subpct. 8.2, verificarea echivalenței dintre condițiile constructive pe baza cărora vehiculul a fost omologat și condițiile constructive prevăzute de legislația în vigoare în România la data primei înmatriculări a vehiculului (sau anul de fabricație al vehiculului, dacă data primei înmatriculări nu este cunoscută). În acest scop, RAR va putea cere solicitantului omologării o declarație privind prevederile tehnice pe baza cărora vehiculul a fost omologat, eliberată de autoritatea competentă a SM care a acordat omologarea individuală sau națională de tip. Activitățile menționate la subpct. 8.2 se efectuează în cazul în care nu sunt disponibile informațiile menționate anterior privind prevederile tehnice pe baza cărora vehiculul a fost omologat ori pentru acele condiții constructive care nu sunt acoperite de omologarea individuală sau națională de tip acordată de autoritatea competentă a SM. RAR nu acordă omologarea doar în cazul în care există motive întemeiate de a considera că condițiile constructive pe baza cărora vehiculul a fost omologat nu sunt echivalente cu condițiile constructive prevăzute de legislația în vigoare în România la data primei înmatriculări a vehiculului (sau anul de fabricație al vehiculului, dacă data primei înmatriculări nu este cunoscută).

Dacă este cazul, la efectuarea activităților prevăzute la subpct. 8.2 se vor avea în vedere condițiile constructive prevăzute de legislația în vigoare în România la data primei înmatriculări a vehiculului (sau anul de fabricație al vehiculului, dacă data primei înmatriculări nu este cunoscută).

16. În cazul unui vehicul care este conform cu dispozițiile Directivei 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a

sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective și cu actele de reglementare enumerate în anexa IV sau XI la Directiva 2007/46/CE, RAR va acorda numărul național de registru și va elibera CIV în vederea înmatriculării, înregistrării sau a comercializării fără efectuarea activităților menționate la subpct. 8.2 și 8.3 în cazul vehiculelor noi, respectiv a activităților menționate la subpct. 8.2 în cazul vehiculelor utilizate, după identificarea acestora și verificarea echivalenței dintre condițiile constructive pe baza cărora vehiculul a fost omologat și condițiile constructive prevăzute de legislația în vigoare în România la data primei înmatriculări a vehiculului (sau anul de fabricație al vehiculului, dacă data primei înmatriculări nu este cunoscută).

17. Vehiculele rutiere prezentate în vederea omologării, care nu pot fi identificate de RAR din cauza lipsei sau modificării numerelor de identificare a acestora, așa cum au fost ele realizate de către producător sau de către autoritățile competente, după caz, nu pot obține acordarea omologării.

18. În cazul în care un solicitant dorește să comercializeze, să înmatriculeze sau să pună în circulație într-un alt SM un vehicul căruia RAR i-a acordat o omologare începând cu data intrării în vigoare a prezentelor reglementări, RAR îi furnizează solicitantului, la cerere, o declarație privind condițiile constructive pe baza cărora vehiculul a fost omologat.

19. În cazul în care un anumit vehicul, care a fost omologat de către RAR începând cu data intrării în vigoare a prezentelor reglementări, urmează a fi înmatriculat într-un alt SM, RAR va furniza, la solicitarea autorității de omologare din SM respectiv, orice informații suplimentare detaliate privind natura condițiilor constructive îndeplinite de vehiculul în cauză.

SUBCAPITOLUL I3

Exceptări de la anumite cerințe privind omologarea

20. Omologarea și eliberarea CIV pentru vehiculele istorice, autovehiculele destinate competițiilor sportive și pentru vehiculele aparținând misiunilor diplomatice și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate la București, precum și membrilor acestora se efectuează în următoarele condiții:

20.1. Vehiculele istorice sunt cele pentru care perioada trecută de la încetarea fabricației tipului respectiv de vehicul (care a utilizat același tip de caroserie și același tip de motor) este de cel puțin 30 de ani. Vehiculele istorice pot fi originale, restaurate sau reconstruite, sens în care deținătorii lor vor obține un atestat de vehicul istoric, emis de autoritatea națională a FIVA în România, Retromobil Club România. Pentru vehiculele istorice, RAR eliberează CIV dacă vehiculul deține un atestat de vehicul istoric și dacă el corespunde în ceea ce privește verificarea stării tehnice, având în vedere caracteristicile tehnice de la data primei înmatriculări a vehiculului (sau anul de fabricație al vehiculului, dacă data primei înmatriculări nu este cunoscută). RAR menționează în CIV eliberate vehiculelor istorice textul «Vehicul istoric». Totuși, dacă RAR constată că un vehicul cu atestat de vehicul istoric nu îndeplinește condițiile necesare pentru încadrarea în această categorie, nu eliberează CIV. De asemenea, tot pe baza atestatului de vehicul istoric se va înscrie textul «Vehicul istoric» și în CIV deja eliberate pentru vehiculele istorice înmatriculate în România.

20.2. Pentru autovehiculele destinate competițiilor sportive, RAR eliberează CIV în baza fișei de omologare emise de Federația Internațională a Automobilului (FIA), în conformitate cu anexa J la Codul sportiv internațional, și dacă vehiculul corespunde în ceea ce privește verificarea stării tehnice efectuate de către RAR, având în vedere caracteristicile tehnice specifice.

20.3. Autovehiculele aparținând misiunilor diplomatice și reprezentanțelor organizațiilor internaționale acreditate la București, precum și membrilor acestora sunt exceptate de la respectarea prevederilor privind emisiile poluante impuse prin prezentele reglementări, omologarea astfel acordată fiind valabilă numai pentru perioada înmatriculării lor în sistem CD/TC.

SUBCAPITOLUL 14

Metodologia de eliberare a CIV

21. CIV conține date despre vehicul și proprietarii pe numele cărora acesta a fost înmatriculat succesiv. Datele despre vehicul se înscriu de către RAR și, după caz, de producătorul vehiculului sau reprezentantul autorizat al acestuia, iar datele despre proprietari se înscriu de către autoritatea competentă care efectuează înmatricularea, potrivit legii. La înstrăinarea vehiculului, ultimul proprietar al acestuia are obligația de a transmite dobânditorului CIV.

22. CIV se eliberează de către RAR:

22.1. pentru vehiculele noi, care dețin omologare comunitară CE de tip a întregului vehicul valabilă și pentru care se prezintă originalul sau duplicatul CoC, după identificarea acestora (subpct. 8.1);

22.2. pentru vehiculele noi, care dețin omologare comunitară CE de tip a întregului vehicul valabilă și pentru care nu se prezintă originalul sau duplicatul CoC, după identificarea acestora (subpct. 8.1) și verificarea conformității cu tipul de vehicul omologat CE;

22.3. pentru vehiculele utilizate, care nu au mai fost înmatriculate sau înregistrate în România și care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) au fost omologate comunitar (CE) de tip;

b) au fost înmatriculate ultima dată într-un SM;

c) nu au suferit modificări constructive în raport cu datele înscrise în certificatul de înmatriculare, după identificarea acestora (subpct. 8.1), verificarea conformității cu tipul de vehicul omologat CE și efectuarea verificării lor tehnice (subpct. 8.3);

22.4. pentru vehiculele înmatriculate în România și care nu dețin CIV, după identificarea acestora (subpct. 8.1) și efectuarea verificării lor tehnice (subpct. 8.3);

22.5. pentru vehiculele cărora RAR le-a acordat omologarea individuală (prevăzute la subpct. 7.1—7.4).

Eliberarea CIV pentru vehiculele prevăzute la subpct. 22.1—22.4 include și acordarea numărului național de registru.

23. CIV se poate elibera numai pentru vehiculele care pot fi identificate, respectiv cele pentru care RAR stabilește un număr de identificare valid.

24. Vehiculele rutiere prezentate în vederea eliberării CIV care nu pot fi identificate de RAR din cauza lipsei sau a modificării numerelor de identificare a acestora, așa cum au fost ele realizate de către producător sau de către autoritățile competente, după caz, nu pot obține eliberarea CIV.

25. În cazul pierderii, furtului sau distrugerii CIV, RAR poate emite un duplicat al CIV, cu avizul autorității competente care a efectuat înmatricularea sau înregistrarea. De asemenea, RAR poate emite un duplicat al CIV și în cazul refuzului de predare a CIV constatat de executorul judecătoresc, cu ocazia executării silite. Duplicatul unei CIV se emite numai pe baza înregistrărilor din sistemul informatic al RAR, fără prezentarea vehiculului.

26. În cazurile prevăzute la pct. 25, pentru CIV emise de către titularii omologării de tip/numărului național de registru și care nu au fost utilizate la înmatriculare/înregistrare, o altă CIV va fi emisă de titularul omologării de tip/numărului național de registru. În acest sens, este necesar ca titularul omologării de tip/numărului național de registru să emită o adresă către RAR prin care să solicite anularea CIV inițiale și în care să menționeze seria noii CIV emise pentru respectivul vehicul.

27. La epuizarea spațiului destinat înscrierii caracteristicilor tehnice ale vehiculului ori a datelor de identitate a deținătorilor, RAR eliberează o nouă CIV. De asemenea, RAR eliberează o nouă CIV la orice schimbare a numărului de identificare al unui vehicul.

28. RAR poate elibera CIV cu valabilitate limitată de 30 de zile pentru vehiculele care nu corespund integral cerințelor de omologare/eliberare a CIV, pentru scoaterea lor din țară.

29. Pentru alte situații sau în cazul în care se solicită eliberarea CIV cu valabilitate limitată mai mare de 30 de zile este necesară aprobarea MTI.

30. În cazurile prevăzute la pct. 28 și 29, valabilitatea CIV se socotește de la data înmatriculării vehiculului respectiv.

31. CIV completată numai cu datele despre vehicul se eliberează de RAR:

31.1. solicitantului activității de omologare, pentru vehiculele menționate la subpct. 22.5;

31.2. solicitantului activității de eliberare a CIV, pentru vehiculele menționate la subpct. 22.1—22.4;

31.3. deținătorului vehiculului sau împuternicitului legal al acestuia, în cadrul activității de eliberare a duplicatului unei CIV sau la eliberarea unei alte CIV, dacă cea inițială a fost luată în evidență de către autoritatea competentă de înmatriculare;

31.4. solicitantului activității de eliberare a duplicatului unei CIV, dacă cea inițială a fost emisă de RAR și nu a fost luată în evidență de către autoritatea competentă de înmatriculare.

SUBCAPITOLUL 15

Cerințe privind vehiculele rutiere înmatriculate sau înregistrate în România, care au suferit modificări ale caracteristicilor constructive menționate în CIV

32. Pentru menținerea în circulație, vehiculele rutiere înmatriculate sau înregistrate în România, care au suferit modificări ale caracteristicilor constructive menționate în CIV, trebuie supuse omologării și modificării CIV.

La omologare se aplică condițiile constructive în vigoare în România la data primei înmatriculări a vehiculului (sau anul de fabricație al vehiculului, dacă data primei înmatriculări nu este cunoscută).

În cazul în care modificările efectuate conduc la modificarea categoriei de omologare, se aplică condițiile constructive în vigoare în România la data omologării efectuate ca urmare a modificării vehiculului, cu excepția cerințelor privind emisiile poluante, condiția aplicabilă fiind aceea de a se menține cel puțin aceeași normă de poluare EURO în raport cu autovehiculul care a fost modificat.

33. La modificările menționate la pct. 32, în cazul intervenției la sistemele care privesc siguranța circulației, protecția mediului, eficiența energetică și protecția împotriva furturilor și care sunt reglementate de directivele/regulamentele CEE/CE sau de regulamentele CEE—ONU, trebuie utilizate numai echipamente, componente, entități tehnice, piese și materiale de exploatare de origine sau omologate ori certificate conform legislației în vigoare.

34. Modificările menționate la pct. 32 pot fi efectuate numai de operatori economici autorizați de RAR, conform legislației în vigoare.

35. Modificarea unui vehicul este acceptată, iar RAR modifică datele înscrise în CIV numai dacă:

— evaluarea tehnică efectuată stabilește că modificarea respectivă este compatibilă din punct de vedere tehnic cu caracteristicile constructive ale vehiculului;

— modificarea respectivă nu influențează în mod negativ, în ceea ce privește siguranța rutieră și protecția mediului, comportamentul sistemelor, componentelor sau unităților tehnice separate ale vehiculului;

— sunt respectate integral prevederile legislației și reglementărilor tehnice aplicabile la omologare, în conformitate cu prezentele reglementări.

Respectarea cerințelor de mai sus poate fi dovedită fie pe baza documentației tehnice, fie prin efectuarea verificărilor și/sau a testelor necesare.

36. RAR modifică CIV/eliberează o nouă CIV numai la solicitarea deținătorului înscris în CIV.

37. Prevederile privind montarea de către carosieri individuali a suprastructurii și a platformei pentru încărcare la vehiculele utilitare sunt prevăzute în anexa nr. 4.

38. Prevederile privind protecția ocupanților autovehiculelor contra deplasării mărfurilor (încărcăturii) sunt prevăzute în anexa nr. 5.

39. Lista cu modificările speciale aduse autovehiculelor în scopul conducerii de către persoanele cu handicap și/sau în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat este prevăzută în anexa nr. 9.

SUBCAPITOLUL 16

Prevederi finale

40. Definirea categoriilor de folosință ale vehiculelor, clasificarea vehiculelor pe categorii de omologare, precum și definirea tipurilor de caroserie și a claselor pentru autovehiculele pentru transportul de pasageri sunt prevăzute în RNTR 2.

41. MTI poate acorda excepții de la unele prevederi ale prezentelor reglementări, aplicabile la omologare/eliberarea CIV, cu condiția de a se impune respectarea unor condiții alternative, astfel încât să nu fie afectate în mod semnificativ siguranța rutieră și protecția mediului.

În certificatul de omologare individuală se vor menționa derogările acordate. De asemenea, în CIV se vor menționa sintetic derogările acordate.

42. Viteza maximă constructivă a vehiculelor rutiere, puterea netă a motorului și cilindrul motorului care se înscriu în CIV sunt cele indicate de producător.

Pentru autovehiculele din categoriile M și N, prevăzute cu limitator de viteză sau cu sistem integrat de limitare a vitezei, în CIV se va înscrie viteza maximă care nu poate fi depășită constructiv, datorită limitatorului de viteză sau sistemului integrat de limitare a vitezei, și care este declarată de către solicitantul omologării/eliberării CIV în documentele tehnice prezentate în vederea omologării/eliberării CIV.

În cazul constatării unor neconcordanțe majore între caracteristicile tehnice ale vehiculului și datele indicate de solicitantul omologării/eliberării CIV, RAR poate proceda la verificarea acestor date pe bază de documente, rapoarte de încercare sau testare, după caz.

43. Anul de fabricație care se înscrie în CIV reprezintă anul codificat de producător în structura VIN sau, dacă acesta nu este prevăzut de producător, anul calendaristic în timpul căruia a fost fabricat vehiculul.

44. Caracteristicile și performanțele care nu sunt reglementate prin reglementări naționale, directive CE/CEE individuale, regulamente (CE) individuale sau regulamente CEE—ONU ori prin orice alte acte normative care nu sunt menționate de prezentele reglementări nu se verifică de RAR și se înscriu în documentele eliberate de RAR, inclusiv în CIV, în conformitate cu datele declarate de solicitantul omologării/eliberării CIV pe propria răspundere a acestuia. Orice consecințe de natură juridică, administrativă și/sau economică ce decurg din respectiva declarație vor fi suportate de solicitantul omologării.

45. Vehiculele complete, completate, carosate sau modificate pentru a fi utilizate de forțele armate, forțele de menținere a ordinii publice (forțele de securitate a statului, de poliție, de jandarmerie sau poliția de frontieră), serviciile de protecție civilă, serviciile de luptă împotriva incendiilor (pompieri) și alte servicii de urgență (servicii de ambulanță și medicină, pentru acordarea ajutorului de urgență sau servicii de descarcerare) se pot omologa de către RAR ca vehicule speciale.

Pentru aceste vehicule MTI poate acorda derogări de la cerințele prevăzute la omologare, pentru elementele constructive specifice utilizării speciale, atunci când respectarea cerințelor tehnice este incompatibilă cu utilizarea respectivă.

În vederea omologării, solicitantul omologării trebuie să pună la dispoziția RAR un document emis de autoritatea competentă, prin care să fie precizate elementele constructive specifice utilizării speciale, care justifică încadrarea vehiculului respectiv ca vehicul special și, după caz, acordarea unor derogări de la cerințele prevăzute la omologare.

În certificatul de omologare individuală se vor menționa derogările acordate. De asemenea, în CIV se vor menționa sintetic derogările acordate.

În CIV se va menționa faptul că vehiculul va putea fi utilizat cu o altă destinație numai după reomologarea de către RAR. La reomologare se vor aplica cerințele tehnice care erau în vigoare la data fabricației vehiculului respectiv.

46. La aplicarea directivelor CE/CEE, regulamentelor (CE) sau regulamentelor CEE—ONU prevăzute în prezentele reglementări se au în vedere modificările aplicabile în conformitate cu prevederile RNTR 2.

47. În cazul în care la aplicarea prezentelor prevederi se are în vedere anul de fabricație al unui vehicul, la omologare se vor aplica prevederile în vigoare la data de 1 ianuarie a anului de fabricație.”

8. Capitolul II se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL II

Metodologia de certificare a autenticității

1. Certificarea autenticității se efectuează de către RAR:

1.1. pentru vehiculele rutiere utilizate care nu au mai fost înmatriculate în România și care se supun omologării și/sau eliberării CIV;

1.2. pentru vehiculele rutiere care sunt sau au mai fost înmatriculate în România și care își schimbă deținătorul.

2. Sunt exceptate de la certificarea autenticității autovehiculele destinate competițiilor sportive și vehiculele istorice.

3. Certificarea autenticității se efectuează prin metode nedistructive, în spații dotate cu echipamente specifice.

4. Certificarea autenticității este condiționată de completarea de către solicitant a formularului «Cerere activitate RAR» cu date privind identitatea sa, a vehiculului și a deținătorului acestuia. Cererea se va completa de către solicitant pe propria răspundere, va fi semnată în prezența angajatului RAR care efectuează prestația și va rămâne în arhiva RAR, conform prevederilor legale.

5. Pentru vehiculele precizate la subpct. 1.1, la certificarea autenticității se verifică dacă:

5.1. principalele elemente de identificare ale vehiculului sunt originale și/sau nu au fost supuse unor modificări neautorizate;

5.2. formularul-tip al documentului care confirmă înmatricularea anterioară a vehiculului, eliberat de autoritățile competente din țara de proveniență, este autentic. Verificarea formularului-tip se face numai pentru documentele al căror model etalon se regăsește în baza de date a RAR;

5.3. vehiculul nu figurează ca dat în urmărire pe plan internațional la data efectuării certificării autenticității, potrivit bazei de date puse la dispoziția RAR de autoritățile competente din România.

6. Pentru vehiculele prevăzute la subpct. 1.2, la certificarea autenticității se verifică dacă:

6.1. se mențin principalele elemente de identificare și caracteristicile constructive ale vehiculului în aceeași configurație ca la momentul omologării/eliberării CIV;

6.2. vehiculul nu figurează ca dat în urmărire pe plan intern la data efectuării certificării autenticității, potrivit bazei de date puse la dispoziția RAR de autoritățile competente din România.

7. Pentru vehiculele care corespund din punctul de vedere al certificării autenticității, RAR emite Certificatul de autenticitate. Acest document este valabil pentru o singură înmatriculare, dar nu mai mult de 60 de zile calendaristice de la data eliberării sale.

8. Pentru vehiculele care nu corespund certificării autenticității, în raportul de verificare eliberat se menționează motivele deciziei RAR.”

9. Capitolul III se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL III

Omologarea în cazul înlocuirii șasiului/caroseriei

1. Prin *înlocuirea șasiului/caroseriei unui vehicul* se înțelege totalitatea operațiunilor determinate de schimbarea șasiului/caroseriei cu un alt șasiu/o altă caroserie compatibil(ă), în condițiile prevăzute în prezentele reglementări.

2. Noua configurație a vehiculului se supune omologării. Condițiile constructive aplicabile la omologarea determinată de înlocuirea șasiului/caroseriei sunt cele prevăzute în prezentele reglementări, ținându-se cont de anul de fabricație a vehiculului inițial, numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele cerințe:

2.1. vehiculul inițial deține CIV sau cel puțin este înmatriculat în România;

2.2. noul element de rezistență (șasiul/caroseria) este compatibil cu cel inițial;

2.3. în cazul autovehiculelor, s-a păstrat motorul înscris în CIV sau cel puțin în certificatul de înmatriculare.

Totuși, în cazul unui autovehicul din categoria M₂ sau M₃ se va impune respectarea cerințelor privind amenajarea interioară în vigoare la data omologării noii configurații a acestuia.

3. În cazul în care cel puțin una dintre cerințele prevăzute la subpct. 2.1, 2.2 și 2.3 nu este îndeplinită, omologarea vehiculului astfel obținut se face prin raportare la condițiile constructive prevăzute în prezentele reglementări, ținându-se cont de anul de fabricație a subansamblului care constituie noul element principal de rezistență.

4. Se consideră că două caroserii/șasiuri sunt compatibile în sensul subpct. 2.2 dacă ele sunt destinate unor vehicule identice cel puțin în ceea ce privește următoarele caracteristici:

4.1. marca, admitându-se ca excepție vehiculele fabricate sub licență (pentru toate categoriile de vehicule);

4.2. tipul desemnat de către producător în conformitate cu definiția din directiva-cadru specifică (pentru toate categoriile de vehicule);

4.3. tipul caroseriei (numai pentru vehiculele din categoria M);

4.4. numărul de axe (pentru toate categoriile de vehicule).

5. Se va proceda la înlocuirea efectivă a șasiului/caroseriei numai după obținerea de către solicitant a acceptului de efectuare a acestei operațiuni, eliberat de către RAR, inclusiv pe baza identificării vehiculului inițial. RAR nu omologhează și nu eliberează/modifică CIV pentru un vehicul la care s-a înlocuit șasiul/caroseria sau la care s-a înlocuit numai elementul purtător al numărului de identificare, dacă vehiculul inițial este blocat în sistemul informatic al RAR. Înlocuirea șasiului/caroseriei se efectuează numai în ateliere de reparații autorizate conform legislației în vigoare pentru această activitate.

6. Dacă prevederile pct. 5 sunt îndeplinite, iar rezultatele verificărilor efectuate în cadrul omologării demonstrează îndeplinirea cerințelor aplicabile, în CIV eliberată/modificată conform cap. I RAR va înscrie mențiunea referitoare la înlocuirea șasiului/caroseriei.

7. Omologarea unui vehicul care se prezintă la RAR pentru înscrierea mențiunii privitoare la înlocuirea șasiului/caroseriei care s-a efectuat anterior datei de 1 ianuarie 2006 se acordă, de

asemenea, pe baza cerințelor tehnice prevăzute în prezentele reglementări, ținându-se cont de anul de fabricație a vehiculului inițial, numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele cerințe:

7.1. sunt îndeplinite cerințele prevăzute la subpct. 2.1—2.3;

7.2. se atestă prin documente data achiziției șasiului/caroseriei și data efectuării operațiunii de înlocuire (factură/deviz/adeverință atelier privind lucrările efectuate sau declarație pe propria răspundere autenticată notarial, dacă lucrarea a fost efectuată în regie proprie).

8. În cazul în care cel puțin una dintre cerințele prevăzute la subpct. 7.1 și 7.2 nu este îndeplinită, omologarea vehiculului astfel obținut se face prin raportare la condițiile constructive prevăzute în prezentele reglementări, ținându-se cont de anul de fabricație a subansamblului care constituie noul element principal de rezistență.

9. Șasiurile/Caroseriile inițiale ale vehiculelor cărora li s-a înlocuit principalul element al structurii de rezistență nu se mai pot folosi pentru echiparea altor vehicule.

10. Șasiurile/Caroseriile provenite de la vehicule radiate în vederea casării nu se pot folosi pentru echiparea altor vehicule.

11. Nu se supun omologării vehiculele la care s-a înlocuit numai elementul de caroserie/șasiu purtător al numărului de identificare, respectiv partea componentă a structurii de rezistență care constituie suportul numărului de identificare poansonat și pe care producătorul o livrează ca piesă de schimb.

12. Pentru un vehicul, RAR acceptă înlocuirea elementului precizat la pct. 11 și modifică în consecință CIV numai dacă:

12.1. elementul montat pe vehicul constituie o piesă de schimb nouă;

12.2. reparația s-a efectuat într-un atelier de reparații autorizat conform legislației în vigoare pentru activitatea de intervenție la structura de rezistență.

13. Modificarea CIV se poate face și pentru vehiculele la care elementul de șasiu/caroserie purtător al numărului de identificare a fost înlocuit anterior datei de 1 ianuarie 2006, fără respectarea prevederilor subpct. 12.2, numai dacă:

13.1. elementul montat pe vehicul constituie o piesă de schimb nouă;

13.2. în absența numărului de identificare poansonat, celelalte indicii regăsite pe vehicul confirmă identitatea acestuia (an de fabricație, cod și serie motor, succesiune de culori, elemente specifice perioadei de fabricație etc.);

13.3. se atestă prin documente data achiziției piesei de schimb și data efectuării operațiunii de înlocuire (factură/deviz/adeverință atelier privind lucrările efectuate sau declarație pe propria răspundere autenticată notarial, dacă lucrarea a fost efectuată în regie proprie).

14. În cazul în care vehiculul nu se încadrează în prevederile pct. 12 sau 13, acesta nu va putea beneficia de eliberarea/modificarea CIV.”

10. După capitolul III se introduce un nou capitol, capitolul III¹, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL III¹

Eliberarea atestatului tehnic pentru vehiculele care nu se supun omologării și/sau eliberării CIV

1. La cerere, RAR poate elibera în cazul vehiculelor care nu se supun omologării și/sau eliberării CIV un atestat tehnic, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 10.

2. Condițiile constructive care trebuie îndeplinite de aceste vehicule în vederea obținerii atestatului tehnic sunt cele prevăzute în cap. VII.

3. Eliberarea de către RAR a atestatului tehnic pentru mașinile autopropulsate pentru lucrări nu exonerează deținătorul mașinii autopropulsate pentru lucrări de la respectarea celorlalte

prevederi legale aplicabile pentru introducerea pe piață și/sau introducerea în circulație a acesteia.”

11. La capitolul IV, subpunctul 2.7 se abrogă.

12. La capitolul IV, subpunctul 4.3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4.3. Vehiculele fabricate după 31 martie 2001 care fac parte din categoriile M₂, M₃, N₂ și N₃ (cu excepția celor cu mai mult de 4 axe), precum și O₃ și O₄ trebuie să fie prevăzute cu ABS. Dacă un autovehicul înmatriculat în România este transformat în categoria M₂ sau M₃, acesta trebuie prevăzut cu ABS.”

13. La capitolul IV, subpunctul 5.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„5.1. Instalația de iluminare și semnalizare luminoasă trebuie să cuprindă dispozitivele menționate în anexa nr. 2.”

14. La capitolul IV, subpunctul 5.2 se abrogă.

15. La capitolul IV, subpunctul 6.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6.1. Avertizorul sonor trebuie să emită un sunet uniform și constant; spectrul său acustic nu trebuie să se modifice sensibil în timpul funcționării.”

16. La capitolul IV, punctul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„7. Condiții privind motorul și protecția mediului

7.1. Omologarea se acordă numai pentru autovehiculele pentru care se poate stabili, pe bază de documente tehnice privind datele de omologare sau teste efectuate de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, norma de poluare în conformitate cu legislația comunitară aplicabilă în funcție de categorie (norme EURO).

7.2. Autovehiculele noi echipate cu masă din categoriile M și N, precum și cele echipate cu macă din categoriile M₁ și N₁ trebuie să corespundă prevederilor Directivei 70/220/CEE, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute la linia B a tabelului de la pct. 5.3.1.4 al anexei I la Directiva 70/220/CEE, modificată de Directiva 98/69/CE (EURO 4). Se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Directiva 70/220/CEE, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute la linia B a tabelului de la pct. 5.3.1.4 al anexei I la Directiva 70/220/CEE, modificată de Directiva 98/69/CE (EURO 4).

7.3. Începând cu data de 1 ianuarie 2011, autovehiculele noi din categoriile M₁, M₂ și N₁ clasa I, cu o masă de referință de cel mult 2.610 kg, trebuie să corespundă prevederilor Regulamentului (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 1 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 5), cu modificările ulterioare. Se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008 al Comisiei din 18 iulie 2008 de punere în aplicare și modificare a Regulamentului (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 1 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 5).

7.4. Începând cu 1 ianuarie 2012, autovehiculele noi din categoria N₁ clasele II și III, din categoria N₂ și autovehiculele noi concepute pentru a îndeplini nevoi sociale specifice, cu o

masă de referință de cel mult 2.610 kg, trebuie să corespundă prevederilor Regulamentului (CE) nr. 715/2007, cu modificările ulterioare, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 1 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 5). Se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 1 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 5). Pentru încercarea privind emisiile la țeava de evacuare, valorile-limită care se aplică autovehiculelor concepute pentru a îndeplini nevoi sociale specifice sunt aceleași cu valorile-limită pentru autovehiculele din categoria N₁ clasa III.

7.5. Începând cu 1 septembrie 2015, autovehiculele noi din categoriile M₁, M₂ și N₁ clasa I, cu o masă de referință de cel mult 2.610 kg, trebuie să corespundă prevederilor Regulamentului (CE) nr. 715/2007, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 2 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 6). Se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 2 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 6).

7.6. Începând cu 1 septembrie 2016, autovehiculele noi din categoria N₁ clasele II și III și din categoria N₂, cu o masă de referință de cel mult 2.610 kg, trebuie să corespundă prevederilor Regulamentului (CE) nr. 715/2007, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 2 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 6). Se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în tabelul 2 de la anexa I la Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (EURO 6).

7.7. Prin *masă de referință* se înțelege masa proprie a autovehiculului din care se scade masa conducătorului auto de 75 kg și la care se adaugă o masă uniformă de 100 kg.

7.8. Prin *autovehicule concepute pentru a îndeplini nevoi sociale specifice* se înțelege autovehiculele echipate cu motoare cu aprindere prin comprimare din categoria M₁, care pot fi unul dintre următoarele:

a) autovehicule speciale, cu o masă de referință mai mare de 2.000 kg;

b) autovehicule cu o masă de referință mai mare de 2.000 kg și concepute pentru transportul a 7 sau mai multe persoane, inclusiv conducătorul auto, cu excepția, de la 1 septembrie 2012, a autovehiculelor din categoria M₁G;

c) autovehicule cu o masă de referință mai mare de 1.760 kg, construite în mod special pentru scopuri comerciale și care permit utilizarea de scaune rulante pentru persoane cu handicap fizic în interiorul autovehiculului.

7.9. Omologarea poate fi acordată în baza Regulamentului (CE) nr. 715/2007 și autovehiculelor din categoriile M₁, M₂, N₁ și N₂, cu o masă de referință de cel mult 2.840 kg și care îndeplinesc condițiile prevăzute de regulament și de măsurile sale de punere în aplicare.

7.10. Autovehiculele noi din categoriile M₂, M₃ și N echipate cu macă sau cu masă care funcționează cu GPL sau GNC trebuie să corespundă prevederilor Directivei 2005/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 septembrie 2005 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la măsurile care trebuie luate împotriva emisiilor de gaze și de particule poluante provenite de la motoarele cu aprindere prin comprimare utilizate la vehicule și împotriva emisiilor de gaze poluante provenite de la motoarele cu aprindere prin scânteie

alimentate cu gaz sau cu gaz petrolier lichefiat utilizate la vehicule, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute la linia B₂ a tabelelor de la pct. 6.2.1 al anexei I la Directiva 2005/55/CE (EURO V). Se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip ESC, ELR și/sau ETC, după caz, din anexa III la Directiva 2005/55/CE, cu respectarea valorilor-limită prevăzute la linia B₂ a tabelelor de la pct. 6.2.1 al anexei I la Directiva 2005/55/CE (EURO V).

7.11. Începând cu 31 decembrie 2013, autovehiculele noi din categoriile M₁, M₂, N₁ și N₂, cu o masă de referință mai mare de 2.610 kg, precum și autovehiculele noi din categoriile M₃ și N₃ trebuie să corespundă prevederilor Regulamentului (CE) nr. 595/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2009 privind omologarea de tip a autovehiculelor și a motoarelor cu privire la emisiile provenite de la vehicule grele (Euro VI) și accesul la informații privind repararea și întreținerea vehiculelor și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 715/2007 și a Directivei 2007/46/CE și de abrogare a Directivelor 80/1.269/CEE, 2005/55/CE și 2005/78/CE, cu aplicarea valorilor-limită prevăzute în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 595/2009 (EURO VI).

7.12. Omologarea unui autovehicul complet acordată conform Regulamentului (CE) nr. 595/2009 și măsurilor sale de punere în aplicare este valabilă și pentru autovehiculul incomplet respectiv cu o masă de referință de până la 2.610 kg.

7.13. Omologarea unui autovehicul acordată conform Regulamentului (CE) nr. 595/2009 și măsurilor sale de punere în aplicare este valabilă și pentru variantele și versiunile sale cu o masă de referință de peste 2.380 kg.

7.14. În cazul autovehiculelor utilizate provenite dintr-un SM, dacă norma de poluare EURO nu se poate stabili pe baza documentelor tehnice privind datele de omologare, se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Directiva 70/220/CEE sau din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008, respectiv a testului de tip ESC, ELR și/sau ETC, după caz, din anexa III la Directiva 88/77/CE sau din anexa III la Directiva 2005/55/CE, cu respectarea valorilor-limită aplicabile în funcție de categoria autovehiculului și norma de poluare EURO.

Prin excepție de la prevederile pct. 7.1 autovehiculele utilizate provenite dintr-un SM pentru care nu se poate stabili (pe bază de documente tehnice privind datele de omologare sau teste) norma de poluare EURO vor fi omologate, dar vor fi încadrate ca autovehicule non-EURO.

7.15. Autovehiculele utilizate provenite din alte state în afara SM trebuie să respecte cel puțin valorile-limită privind încercarea de tip I precizate la linia A din tabelul de la pct. 5.3.1.4 al anexei I la Directiva 70/220/CEE, modificată de Directiva 98/69/CE (EURO 3), sau cel puțin valorile-limită precizate la linia A a tabelelor de la pct. 6.2.1 al anexei I la Directiva 88/77/CEE, modificată de Directiva 1999/96/CE (EURO III), după caz, în funcție de categoria autovehiculului.

În cazul în care norma de poluare EURO nu se poate stabili pe baza documentelor tehnice privind datele de omologare, se acceptă ca alternativă prezentarea unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Directiva 70/220/CEE sau din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008, respectiv a testului de tip ESC, ELR și/sau ETC, după caz, din anexa III la Directiva 88/77/CE sau din anexa III la Directiva 2005/55/CE, cu respectarea valorilor-limită aplicabile în funcție de categoria autovehiculului și norma de poluare EURO.

7.16. Instalarea pe autovehicul a unui sistem sau a unei componente de reducere a emisiilor poluante este menționată în CIV numai dacă prin această modificare se obține modificarea

normei de poluare EURO în raport cu cea stabilită la omologarea inițială, în sensul trecerii la o normă de poluare EURO care exprimă reducerea emisiilor poluante, și cu respectarea următoarelor condiții:

a) se poate pune la dispoziția RAR o copie de pe certificatul de omologare/certificare eliberat de către o autoritate competentă dintr-un SM care atestă încadrarea în noua normă de poluare EURO;

b) se poate pune la dispoziția RAR documentul de instalare pe autovehicul emis de atelierul care a făcut modificarea;

c) sistemul sau componenta respectivă este instalată pe autovehicul în conformitate cu certificatul de omologare/certificare prevăzut la lit. a);

d) sunt respectate cerințele privind emisiile poluante prevăzute la pct. 8 din anexa nr. 2 la RNTR 1.

În cazul în care cerințele menționate la lit. a)—c) nu sunt îndeplinite, stabilirea normei de poluare EURO se realizează numai în baza prezentării unui raport de încercare întocmit de un serviciu tehnic notificat la Comisia Europeană, care atestă efectuarea testului de tip I din anexa III la Directiva 70/220/CEE sau din anexa III la Regulamentul (CE) nr. 692/2008, respectiv a testului de tip ESC, ELR și/sau ETC, după caz, din anexa III la Directiva 88/77/CE sau din anexa III la Directiva 2005/55/CE, cu respectarea valorilor-limită aplicabile în funcție de categoria autovehiculului și norma de poluare EURO."

17. La capitolul IV, subpunctul 9.3 se modifică și va avea următorul cuprins:

"9.3. Centurile de siguranță trebuie să fie inscripționate lizibil, cu claritate și de neșters cu marca de omologare în conformitate cu Regulamentul nr. 16 CEE—ONU sau cu Directiva 77/541/CEE. Condiția se consideră îndeplinită și de către centurile de siguranță care sunt omologate conform normelor SAE sau DOT."

18. La capitolul IV, subpunctul 10.4 se modifică și va avea următorul cuprins:

"10.4. Nu este permisă diminuarea transparenței geamurilor aflate în câmpul de vizibilitate principal al vehiculului astfel încât să nu se mai respecte prescripțiile subpct. 10.2."

19. La capitolul IV, după subpunctul 10.4 se introduce un nou subpunct, subpunctul 10.4¹, cu următorul cuprins:

"10.4¹. Elementele sau procedeele de diminuare a transparenței geamurilor trebuie să fie certificate în conformitate cu legislația în vigoare."

20. La capitolul IV, subpunctul 10.7.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

"10.7.1. Oglinzile destinate montării în interiorul vehiculului și în exteriorul acestuia se împart în următoarele clase, indicate și prin marcarea lor pe oglinzi:

- clasa I: oglinzi retrovizoare interioare;
- clasa II: oglinzi retrovizoare exterioare principale «mari»;
- clasa III: oglinzi retrovizoare exterioare principale «mici»;
- clasa IV: oglinzi retrovizoare exterioare cu unghi mare de vizibilitate;
- clasa V: oglinzi retrovizoare exterioare numite de proximitate (de parcare);
- clasa VI: oglinzi exterioare pentru vizibilitate frontală.

21. La capitolul IV, subpunctul 11.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

"11.1. Echiparea cu anvelope trebuie să fie în concordanță cu indicațiile producătorului vehiculului."

22. La capitolul IV, după subpunctul 11.1 se introduce un nou subpunct, subpunctul 11.1¹, cu următorul cuprins:

"11.1¹. Anvelopele utilizate pe vehicule trebuie să fie omologate în conformitate cu Directiva 92/23/CE a Consiliului din 31 martie 1992 privind pneurile autovehiculelor și ale remorcilor acestora, precum și montarea lor, Regulamentul CEE—ONU nr. 30 sau Regulamentul CEE—ONU nr. 54, după caz."

23. La capitolul IV, subpunctul 12.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„12.1. Dispozitivele de cuplare mecanică între autovehicule și remorcile lor înglobează toate piesele și dispozitivele prin care se realizează legătura dintre vehiculele tractoare și vehiculele tractate. De asemenea, includ și părțile fixe sau detașabile destinate montării, reglării sau acționării dispozitivelor de cuplare.

Dispozitivele de cuplare trebuie să poarte marca de omologare în conformitate cu Directiva 94/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind dispozitivele de cuplare mecanică ale autovehiculelor și ale remorcilor acestora, precum și fixarea lor pe aceste vehicule sau cu Regulamentul CEE—ONU nr. 55.

RAR poate acorda derogare de la prevederile celui de al doilea alineat pentru dispozitivele de cuplare cu alte dimensiuni decât cele prevăzute în Directiva 94/20/CE sau în Regulamentul CEE-ONU nr. 55 și utilizate pentru tractarea remorcilor din categoriile O₁ și O₂ numai dacă acestea poartă marca de fabricație a producătorului dispozitivelor de cuplare.”

24. La capitolul IV, punctul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„15. Omologarea se acordă pentru un tip de vehicul din categoriile N₂, N₃, M₂ și M₃ numai dacă acesta este echipat cu limitator de viteză sau cu sistem integrat de limitare a vitezei omologat.

15.1. Viteza limitată pentru fiecare categorie de vehicule trebuie să fie fixată la valorile stabilite prin legislația în vigoare, după cum urmează:

a) autovehiculele din categoriile M₂ și M₃ — viteza maximă nu trebuie să depășească 100 km/h;

b) autovehiculele din categoriile N₂ și N₃ — viteza maximă nu trebuie să depășească 90 km/h.

15.2. Sunt exceptate de la cerința echipării cu limitator de viteză sau cu sistem integrat de limitare a vitezei:

a) vehiculele concepute și fabricate pentru a fi folosite de către forțele armate, serviciile de protecție civilă, serviciile de luptă împotriva incendiilor și alte servicii de urgență și forțele de menținere a ordinii publice;

b) vehiculele a căror viteză maximă constructivă nu poate depăși viteza maximă precizată la subpct. 15.1;

c) vehiculele utilizate pentru teste rutiere în scopuri științifice;

d) vehiculele utilizate numai pentru servicii publice în mediu urban.”

25. La capitolul IV, punctul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„16. Omologarea se acordă pentru un vehicul nou din categoriile M și N care este echipat cu aparat de control (tahograf) numai dacă aparatul de control (tahograful) este omologat în conformitate cu anexa IB la Regulamentul (CE) 3.821/85 al Consiliului din 20 decembrie 1985 privind aparatura de înregistrare în transportul rutier, cu modificările ulterioare (tahograf digital).

16.1. Omologarea se acordă pentru un vehicul utilizat din categoriile M și N, care este echipat cu aparat de control (tahograf), înmatriculat prima dată după 1 ianuarie 2007 (fabricat după 1 ianuarie 2007, dacă data primei înmatriculări nu este disponibilă), numai dacă aparatul de control (tahograful) este omologat în conformitate cu anexa IB la Regulamentul (CE) nr. 3.821/85, cu modificările ulterioare (tahograf digital).

16.2. Omologarea se acordă pentru un vehicul utilizat din categoriile M și N, care este echipat cu aparat de control (tahograf), înmatriculat prima dată înainte de 1 ianuarie 2007 (fabricat înainte de 1 ianuarie 2007, dacă data primei înmatriculări nu este disponibilă), numai dacă aparatul de control (tahograful) este omologat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 3.821/85, cu modificările ulterioare.”

26. La capitolul V, titlul capitolului V se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL V

Condiții constructive privind tractoarele agricole sau forestiere pe roți, având cel puțin două axe și o viteză maximă constructivă mai mare sau egală cu 6 km/h”

27. La capitolul V, subpunctul 4.2 se abrogă.

28. La capitolul V, subpunctul 5.2 se abrogă.

29. La capitolul V, subpunctul 6.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6.1. Avertizorul sonor trebuie să emită un sunet uniform și constant; spectrul său acustic nu trebuie să se modifice sensibil în timpul funcționării.”

30. La capitolul V, subpunctul 11.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11.1. Echiparea cu anvelope trebuie să fie în concordanță cu indicațiile producătorului tractorului.”

31. La capitolul V, după subpunctul 11.1 se introduce un nou subpunct, subpunctul 11.2, cu următorul cuprins:

„11.2. Anvelopele utilizate pe vehicule trebuie să fie omologate în conformitate cu Regulamentul CEE—ONU nr. 106.”

32. La capitolul V, al doilea alineat al subpunctului 13.2 se numerotează ca punctul 14.

33. La capitolul V, după punctul 14 se introduce un nou punct, punctul 15, cu următorul cuprins:

„15. Tractoarele cu viteza maximă constructivă mai mare de 40 km/h (categoria T5) trebuie să corespundă suplimentar condițiilor prevăzute la subpct. 26.1—32.1 din anexa nr. 2 la secțiunea a 3-a din RNTR 2.”

34. La capitolul VI, subpunctul 1.2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.2. Plăcuța producătorului trebuie să fie inscripționată cel puțin cu numărul de identificare al vehiculului. După caz, se mai pot regăsi informații referitoare la producătorul vehiculului, nivelul zgomotului în staționare, masele maxime tehnice admisibile, motorizare, tipul vehiculului respectiv sau numărul de omologare CE.”

35. La capitolul VI, subpunctul 2.2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2.2. Masele la gol ale motocicleturilor cu 3 sau 4 roți sunt următoarele:

2.2.1. motocicleturile cu 3 roți: 270 kilograme pentru mopede, 1.000 kilograme pentru tricicluri (masele bateriilor pentru propulsie ale vehiculelor electrice nu sunt luate în calcul);

2.2.2. motocicleturile cu 4 roți: 350 kilograme pentru cvadricicluri ușoare; 400 kilograme pentru cvadricicluri, altele decât cele ușoare, destinate transportului de persoane; 550 kilograme pentru cvadricicluri, altele decât cele ușoare, destinate transportului de mărfuri (masele bateriilor pentru propulsia vehiculelor electrice nu sunt luate în calcul). Pentru vehiculele din categoriile L6e și L7e destinate transportului de mărfuri și concepute pentru a fi echipate cu suprastructuri interschimbabile, masa totală a acestor suprastructuri nu va intra în calculul masei la gol și este considerată ca făcând parte din sarcina utilă. O suprastructură este considerată ca interschimbabilă dacă ea poate fi ușor demontată de pe șasiu-cabină fără utilizarea unor scule.

2.2.3. Prin masa la gol (masa fără încărcătură) se înțelege masa motocicletului pregătit pentru utilizare normală și echipat după cum urmează:

— cu echipamentul suplimentar necesar doar pentru utilizarea normală;

— cu echipamentul electric complet, incluzând dispozitivele de iluminare și semnalizare luminoasă montate de producător;

— cu instrumentele și dispozitivele prevăzute de producător;

— cu cantitatea corespunzătoare de lichide (cu excepția combustibilului) pentru a se asigura funcționarea corectă a tuturor componentelor motocicletului.”

36. La capitolul VI, subpunctul 6.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„6.1. Avertizorul sonor trebuie să emită un sunet uniform și constant; spectrul său acustic nu trebuie să se modifice sensibil în timpul funcționării.”

37. La capitolul VI, subpunctul 7.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„7.1. La omologarea în vederea primei înmatriculări în România, motocicleturile noi trebuie să respecte condițiile tehnice privind emisiile poluante prevăzute în Directiva 97/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 1997 privind unele componente și caracteristici ale autovehiculelor cu două sau trei roți.”

38. La capitolul VI, subpunctul 9.3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„9.3. Geamurile motocicleturilor carosate trebuie să asigure o transparență de minimum 75% pentru parbriz, respectiv 70 % pentru restul geamurilor aflate în câmpul de vizibilitate principal al motocicletului.

Nu este permisă diminuarea transparenței geamurilor aflate în câmpul de vizibilitate principal al vehiculului astfel încât să nu se mai respecte prescripțiile primului alineat.

Elementele sau procedeele de diminuare a transparenței geamurilor trebuie să fie certificate în conformitate cu legislația în vigoare.”

39. La capitolul VI, subpunctul 10.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„10.1. Echiparea cu anvelope trebuie să fie în concordanță cu indicațiile producătorului motocicletului.”

40. La capitolul VI, după subpunctul 10.1 se introduce un nou subpunct, subpunctul 10.2, cu următorul cuprins:

„10.2. Anvelopele utilizate pe vehicule trebuie să fie omologate în conformitate cu Directiva 97/24/CE, Regulamentul CEE—ONU nr. 30, Regulamentul CEE—ONU nr. 54, Regulamentul CEE—ONU nr. 64 sau Regulamentul CEE—ONU nr. 75, după caz.”

41. Capitolul VII se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL VII

Condițiile tehnice pe care trebuie să le îndeplinească mașinile autopropulsate pentru lucrări pentru a obține atestatul tehnic

1. Mase și dimensiuni

1.1. *Masa maximă tehnic admisibilă (masa totală maximă autorizată)* se definește ca masa maximă a mașinii autopropulsate pentru lucrări, în funcție de construcția și performanțele sale, și care este declarată de producătorul acesteia.

1.2. Se definește *masa proprie a mașinii autopropulsate pentru lucrări* ca masa acesteia fără încărcătură în ordine de mers (inclusiv dispozitivul de protecție în caz de răsturnare, dacă este cazul, excluzând accesoriile opționale, dar cu lichid de răcire, lubrifianți, carburant, unelte și conducător — se presupune că masa conducătorului este de 75 kg).

Masa proprie se stabilește dacă este posibil pe baza documentelor producătorului sau prin cântărire.

1.3. Dacă determinarea maselor de la pct. 1.1. și 1.2. nu este posibilă, acestea nu se menționează în atestatul tehnic.

1.4. În atestatul tehnic se menționează lungimea, lățimea și înălțimea utilajului, determinate în baza documentelor producătorului sau prin măsurare. Măsurarea se efectuează cu mașina autopropulsată pentru lucrări fără încărcătură în ordine de mers.

2. Amplasarea plăcilor de înregistrare

2.1. Mașinile autopropulsate pentru lucrări trebuie să fie dotate în partea din spate cu loc de amplasare a plăcilor de înregistrare.

2.2. Acest loc de amplasare constă într-o suprafață dreptunghiulară plană sau aproape plană, având cel puțin următoarele dimensiuni:

— lungime 255 sau 520 mm,

— lățime 165 sau 120 mm.

3. Avertizorul sonor

Avertizorul sonor trebuie să emită un sunet uniform și constant; spectrul său acustic nu trebuie să se modifice sensibil în timpul funcționării.

4. Oglinzi retrovizoare

4.1. Oglinzile retrovizoare trebuie să fie fixate astfel încât să rămână în poziție stabilă în condițiile normale de conducere a mașinii autopropulsate pentru lucrări.

4.2. Mașinile autopropulsate pentru lucrări trebuie să fie echipate cu cel puțin o oglindă retrovizoare exterioară, montată în partea stângă a acestora.

4.3. Oglinda retrovizoare exterioară trebuie să fie vizibilă prin porțiunea din suprafața parbrizului curățată de ștergătorul de parbriz sau prin geamurile laterale, dacă mașina autopropulsată pentru lucrări este echipată cu acestea.

4.4. Câmpul de vizibilitate al oglinzii retrovizoare exterioare din stânga trebuie să fie astfel încât conducătorul să poată vedea spre spate cel puțin acea porțiune plană a drumului până la orizont, situată la stânga planului paralel cu planul vertical longitudinal median, care trece prin extremitatea stângă a lățimii mașinii autopropulsate pentru lucrări.

5. Câmpul de vizibilitate și ștergătoarele de parbriz

5.1. Câmpul de vizibilitate al mașinii autopropulsate pentru lucrări cu cabină este format din parbriz și geamurile laterale față.

5.2. Nu este permisă nicio obturare parțială sau totală a câmpului de vizibilitate, cu excepția stâlpilor cabinei și a oglinzilor retrovizoare.

5.3. Mașinile autopropulsate pentru lucrări cu cabină trebuie prevăzute cu cel puțin un ștergător de parbriz, care să acționeze în zona de vizibilitate a conducătorului.

5.4. Câmpul de acțiune al ștergătorului de parbriz trebuie să asigure o vizibilitate clară spre înainte, corespunzătoare unui arc de cerc cu raza de cel puțin 8 m în interiorul câmpului de vizibilitate.

5.5. Viteza ștergătorului de parbriz trebuie să fie de cel puțin 20 de cicluri pe minut.

6. Sistemul de direcție

6.1. Comanda direcției reprezintă componenta acționată direct de conducător pentru dirijarea mașinii autopropulsate pentru lucrări.

6.1.1. Comanda direcției trebuie să fie ușor de mănuit și ușor de apucat; ea trebuie să fie concepută astfel încât să permită o bracare progresivă. Sensul de mișcare a comenzii trebuie să corespundă cu sensul în care se intenționează modificarea direcției.

6.2. Mecanismul de transmisie este ansamblul de elemente cuprins între comandă și roțile directoare. Transmisia poate fi mecanică, hidraulică, pneumatică, electrică sau combinată.

6.3. Sistemul de direcție nu trebuie să prezinte pierderi excesive de fluid de lucru și nici jocuri excesive în articulații.

7. Sistemul de frânare

7.1. Sistemul de frânare cu care este echipată o mașină autopropulsată pentru lucrări trebuie să fie compus din frâna de serviciu și frâna de staționare.

7.2. Sistemul de frânare de serviciu trebuie să acționeze cel puțin asupra roților unei axe.

7.3. Conducătorul trebuie să poată obține efectul frânării de la scaunul său și să poată conduce în continuare mașina autopropulsată pentru lucrări cu cel puțin o mână.

7.4. Frânarea de staționare trebuie să permită reținerea în stare de repaus a mașinii autopropulsate pentru lucrări și în lipsa conducătorului, în pantă ascendentă și descendentă, părțile frânate rămânând menținute frânate cu ajutorul unui mecanism cu acțiune pur mecanică. Aceasta poate fi obținută și printr-o frână care să acționeze asupra transmisiei. Conducătorul trebuie să poată obține efectul frânării de la scaunul său, fiind admisă o acționare repetată pentru atingerea efectului prescris al frânării.

7.5. Mașinile autopropulsate pentru lucrări trebuie să respecte și prevederile privind eficacitatea sistemului de frânare prevăzute la pct. 1 din anexa nr. 2 la RNTR 1, specifice tractoarelor. Dacă verificarea eficacității nu se poate face conform prevederilor respective, verificarea sistemului de frânare se poate face și prin probe în parcurs.

7.6. Verificarea sistemului de frânare prin probe în parcurs se va face:

7.6.1. pentru frâna de serviciu, printr-o frânare bruscă de la viteza de 30 km/h (sau, după caz, de la viteza maximă constructivă, dacă aceasta este mai mică de 30 km/h), observându-se dacă vehiculul frânează și dacă nu se înregistrează abateri importante de la traiectoria rectilinie în timpul frânării.

7.6.2. pentru frâna de staționare, printr-o frânare bruscă de la viteza de 15 km/h (sau, după caz, de la viteza maximă constructivă, dacă aceasta este mai mică de 15 km/h), observându-se dacă vehiculul frânează și dacă nu se înregistrează abateri importante de la traiectoria rectilinie în timpul frânării.

8. Instalația de iluminare și semnalizare luminoasă

8.1. Condiții privind farurile cu lumini de drum

8.1.1. Prezență: facultativă

8.1.2. Număr: 2 sau 4; culoare: alb sau galben

8.1.3. Martor de conectare: dacă există aceste faruri, martorul de conectare este obligatoriu.

8.2. Condiții privind farurile cu lumină de întâlnire

8.2.1. Prezență: obligatorie

8.2.2. Număr: 2; pentru mașinile autopropulsate pentru lucrări echipate pentru montarea frontală a uneltelor este permisă montarea a încă două faruri suplimentare, la o înălțime care nu depășește 3 m, dacă legăturile electrice sunt concepute astfel încât cele două perechi de faruri cu lumină de întâlnire să nu poată fi aprinse în același timp. Culoare: alb sau galben

8.2.3. Martor de conectare: facultativ

8.3. Condiții privind farurile de ceață

8.3.1. Prezență: facultativă

8.3.2. Număr: două; culoare: alb sau galben

8.3.3. Martor de conectare: facultativ

8.4. Condiții privind lămpile de mers înapoi

8.4.1. Prezență: facultativă

8.4.2. Număr: una sau două. Culoare: alb

8.4.3. Martor de conectare: facultativ

8.5. Condiții privind lămpile indicatoare de direcție

8.5.1. Prezență: obligatorie

8.5.2. Număr

Există 4 variante de echipare:

8.5.2.1. Două lămpi în față și două lămpi în spate, în același bloc optic, pentru fiecare laterală a vehiculului. Această variantă se poate folosi în cazul tractoarelor cu lungimea de până la 4,6 m.

8.5.2.2. Două lămpi în față, două lămpi laterale, în același bloc optic, pentru fiecare laterală a vehiculului, și două lămpi în spate

8.5.2.3. Două lămpi în față, două lămpi laterale și două lămpi în spate

8.5.2.4. Două lămpi în față și două lămpi în spate

8.5.3. Culoare: galben sau roșu

8.5.4. Martor de conectare: obligatoriu

8.6. Condiții privind lămpile de avarie: identic cu pct. 8.5

8.7. Condiții privind lămpile de stop

8.7.1. Prezență: obligatorie

8.7.2. Număr: două. Culoare: roșu.

8.7.3. Martor de conectare: facultativ

8.8. Condiții privind lămpile de poziție față

8.8.1. Prezență: obligatorie

8.8.2. Număr: două sau 4

8.8.3. Culoare: alb sau galben (dacă lampa este inclusă într-un bloc optic galben)

8.8.4. Martor de conectare: obligatoriu

8.9. Condiții privind lămpile de poziție spate

8.9.1. Prezență: obligatorie

8.9.2. Număr: 2; culoare: roșu

8.9.3. Martor de conectare: obligatoriu

8.10. Condiții privind lămpile ceață spate

8.10.1. Prezență: facultativă

8.10.2. Număr: una sau două

8.10.3. Culoare: roșu

8.10.4. Martor de conectare: obligatoriu

8.11. Condiții privind lămpile de staționare

8.11.1. Prezență: facultativă

8.11.2. Număr: două lămpi în față și două lămpi în spate sau o lampă pe o laterală a vehiculului și una pe cealaltă laterală, dar vizibile atât din față, cât și din spate

8.11.3. Culoare: alb sau galben (dacă lampa este inclusă într-un bloc optic galben) în față și roșu în spate

8.11.4. Martor de conectare: facultativ

8.12. Condiții privind lămpile de gabarit

8.12.1. Prezență: facultativă

8.12.2. Număr: două lămpi în față și două lămpi în spate sau o lampă pe o laterală a vehiculului și una pe cealaltă laterală, dar vizibile atât din față, cât și din spate

8.12.3. Culoare: alb în față și roșu în spate

8.12.4. Martor de conectare: facultativ

8.13. Condiții privind proiectoarele de lucru

Nu sunt specificate niciun fel de condiții. Dacă există un astfel de dispozitiv de iluminare, acesta nu poate fi combinat cu nicio altă lampă. Martorul de conectare este facultativ.

8.14. Condiții privind catadioptrii spate netriunghiulare

8.14.1. Prezență: obligatorie

8.14.2. Număr: două sau 4

8.14.3. Culoare: roșu

8.15. Condiții privind lămpile speciale de avertizare (girofar)

8.15.1. Prezență: facultativă

8.15.2. Culoare: galben

8.16. Dispozitivele de iluminare cu care este echipată mașina autopropulsată pentru lucrări trebuie să funcționeze corespunzător.

9. Geamurile

9.1. Geamurile mașinilor autopropulsate pentru lucrări trebuie să fie securizate sau stratificate. Geamurile din plastic rigide sau flexibile sunt admise, cu excepția parbrizului.

9.2. Geamurile mașinilor autopropulsate pentru lucrări trebuie să asigure o transparență minimă de 75% pentru parbriz, respectiv 70% pentru geamurile laterale din dreptul conducătorului.

9.3. Nu este permisă diminuarea transparenței geamurilor aflate în câmpul de vizibilitate principal al vehiculului astfel încât să nu se mai respecte prescripțiile de la pct. 9.2.

10. Numărul de identificare

10.1. Numărul de identificare trebuie să fie poansonat (după caz, inscripționat), în general pe o componentă nedemontabilă a principalului element de rezistență al vehiculului, în forma și folosind caracterele prevăzute de către producător sau o autoritate competentă din țara de proveniență.

Datele din tabelul de mai jos se completează de către reprezentantul Registrului Auto Român.

CODURI TARIFARE

1.	
2.	
3.	

Precizări privind datele personale

Vă informăm că datele declarate de către dumneavoastră servesc exclusiv desfășurării activității Registrului Auto Român, iar utilizarea lor respectă integral prevederile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare. În conformitate cu prevederile Legii nr. 230/2003 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea vehiculelor rutiere și eliberarea cărții de identitate a acestora, în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România, Registrul Auto Român menține un istoric al activităților efectuate asupra vehiculelor. Datele nu sunt puse la dispoziția vreunui beneficiar, colaborator sau terț al Registrului Auto Român, cu excepția autorităților abilitate prin lege să le solicite. Datele sunt preluate de către Registrul Auto Român așa cum au fost furnizate de dumneavoastră și nu este necesară corectarea lor în timp, ca urmare a apariției unor modificări.

De asemenea, vă aducem la cunoștință obligativitatea completării tuturor datelor de pe fața formularului; în caz contrar, nu se va da curs solicitării dumneavoastră.

În situația în care doriți verificarea exactității datelor personale în evidențele Registrului Auto Român, puteți adresa o cerere instituției noastre, în care sunteți rugați să precizați motivul verificării. Puteți solicita rectificarea, actualizarea sau ștergerea datelor incomplete sau inexacte, precum și transformarea în date anonime a celor a căror prelucrare nu este conformă Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care prezentați și o argumentare din care să rezulte clar motivele întemeiate ale acestei acțiuni.

Conducerea Registrului Auto Român

.....”

45. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoriile M, N și O”, la punctul 1, litera b se modifică și va avea următorul cuprins:

„b. Număr: două sau 4 faruri cu lumină albă. Pentru vehiculele din categoria N₃ se acceptă încă două lumini de drum suplimentare. Vehiculele echipate deja cu 4 faruri ce pot fi mascate nu pot fi dotate cu două faruri suplimentare decât dacă acestea din urmă sunt destinate semnalizării luminoase, constând dintr-o aprindere intermitentă la intervale scurte la conducerea de zi.”

46. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoriile M, N și O”, la punctul 5, litera b se modifică și va avea următorul cuprins:

„b. Număr:

- pentru categoriile M și N: două în față, două în spate (opțional încă două pentru categoriile M₂, M₃, N₂, N₃);
- pentru categoria O: două în spate (opțional încă două laterale pentru categoriile O₂, O₃ sau O₄).

Culoare: galben sau roșu.”

47. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoriile M, N și O”, la punctul 6, litera b se modifică și va avea următorul cuprins:

„b. Număr: ca în cazul lămpilor indicatoare de direcție.

Culoare: galben sau roșu.”

48. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoriile M, N și O”, la punctul 7, litera a se modifică și va avea următorul cuprins:

„a. Prezență:

- obligatorie S1 sau S2;
- obligatorie S3 la M₁ înmatriculate (fabricate) după data de 1 ianuarie 2007 și la N₁ (cu excepția șasiurilor-cabină și a celor cu spațiu pentru încărcătură deschis) înmatriculate (fabricate) după data de 1 ianuarie 2007;
- facultativ S3 la M₂, M₃, N₂, N₃ și O.

Culoare: roșu.”

49. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoriile M, N și O”, la punctul 9, litera b se modifică și va avea următorul cuprins:

„b. Număr: două de culoare albă sau galbenă.”

50. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoriile M, N și O”, la punctul 11, litera a se modifică și va avea următorul cuprins:

„a. Prezență: facultativă.”

51. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoria T”, la punctul 5, litera b se modifică și va avea următorul cuprins:

„b. Număr:

Există 4 variante de echipare:

- două lămpi în față și două lămpi în spate în același bloc optic pentru fiecare laterală a vehiculului. Această variantă se poate folosi în cazul tractoarelor cu lungimea de până la 4,6 m;
- două lămpi în față, două lămpi laterale, în același bloc optic, pentru fiecare laterală a vehiculului, și două lămpi în spate;
- două lămpi în față, două lămpi laterale și două lămpi în spate;
- două lămpi în față și două lămpi în spate.

Culoare: galben sau roșu.”

52. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoria T”, la punctul 8, litera b se modifică și va avea următorul cuprins:

„b. Număr: două sau 4. Culoare: alb sau galben (dacă lampa este inclusă într-un bloc optic galben).”

53. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoria L”, linia „Lămpi indicatoare de direcție”, sublinia „3. Culoare” se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Culoare	Galben sau roșu	Galben sau roșu	Galben sau roșu	Galben sau roșu	Galben sau roșu
-------------	-----------------	-----------------	-----------------	-----------------	-----------------

54. În anexa nr. 2, secțiunea „Vehicule din categoria L”, linia „Lămpi poziție față”, sublinia „3. Culoare” se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Culoare	Alb sau galben	Alb sau galben	Alb sau galben	Alb sau galben	Alb sau galben”
-------------	----------------	----------------	----------------	----------------	-----------------

55. Anexa nr. 3 se abrogă.

56. În anexa nr. 6, la linia „M₁”, coloana „Scaune orientate cu fața spre înainte/Scaune centrale/Altele” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Ar4, Ar4m”.

57. Anexa nr. 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

ANEXA Nr. 7
la reglementări

Categorია vehiculului	Oglindă interioară	Oglinzi exterioare				
	Oglindă interioară clasa I	Oglindă principală (mare) clasa II	Oglindă principală (mică) clasa III	Oglindă cu unghi mare de vizibilitate clasa IV	Oglindă de proximitate clasa V	Oglindă pentru vizibilitate frontală clasa VI
M ₁	Obligatorie Cu excepția cazului în care oglinda nu asigură vizibilitatea spre înapoi Opțională În cazul în care oglinda nu asigură vizibilitatea spre înapoi	Opțională	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului. Ca alternativă, se pot instala oglinzi din clasa II.	Opțională Una pe partea conducătorului auto și/sau una pe partea pasagerului	Opțională Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.)	Opțională (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)
M ₂	Opțională (Nu există cerințe privind câmpul de vizibilitate.)	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Nu este admisă.	Opțională Una pe partea conducătorului auto și/sau una pe partea pasagerului	Opțională Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.)	Opțională (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)
M ₃	Opțională (Nu există cerințe privind câmpul de vizibilitate.)	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Nu este admisă.	Opțională Una pe partea conducătorului auto și/sau una pe partea pasagerului	Opțională Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.)	Opțională (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)
N ₁	Obligatorie Cu excepția cazului în care oglinda nu asigură vizibilitatea spre înapoi Opțională În cazul în care oglinda nu asigură vizibilitatea spre înapoi	Opțională	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului. Ca alternativă, se pot instala oglinzi din clasa II.	Opțională Una pe partea conducătorului auto și/sau una pe partea pasagerului	Opțională Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.)	Opțională (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)

Categoria vehiculului	Oglindă interioară	Oglinzi exterioare				
	Oglindă interioară clasa I	Oglindă principală (mare) clasa II	Oglindă principală (mică) clasa III	Oglindă cu unghi mare de vizibilitate clasa IV	Oglindă de proximitate clasa V	Oglindă pentru vizibilitate frontală clasa VI
$N_2 \leq 7,5 \text{ t}$	Opțională (Nu există cerințe privind câmpul de vizibilitate.)	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Nu este admisă.	Obligatorie Pentru ambele părți, dacă o oglindă din clasa V poate fi montată Opțională Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului, dacă o oglindă din clasa V nu poate fi montată	Obligatorie Una pe partea pasagerului Opțională Una pe partea conducătorului auto (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.) Poate fi aplicată o toleranță de + 10 cm.	Opțională O oglindă pentru vizibilitate frontală (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)
$N_2 > 7,5 \text{ t}$	Opțională (Nu există cerințe privind câmpul de vizibilitate.)	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Nu este admisă.	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Obligatorie Una pe partea pasagerului Opțională Una pe partea conducătorului auto (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.)	Obligatorie O oglindă pentru vizibilitate frontală (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)
N_3	Opțională (Nu există cerințe privind câmpul de vizibilitate.)	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Nu este admisă.	Obligatorie Una pe partea conducătorului auto și una pe partea pasagerului	Obligatorie Una pe partea pasagerului Opțională Una pe partea conducătorului auto (Ambele trebuie să fie instalate la cel puțin 2 m deasupra solului.)	Obligatorie O oglindă pentru vizibilitate frontală (Trebuie instalată la cel puțin 2 m deasupra solului.)”

Certificatul de omologare individuală

REGISTRUL AUTO ROMÂN
Calea Griviței nr.391A, sector 1
010719 București, România

CERTIFICAT DE OMOLOGARE INDIVIDUALĂ
emis în conformitate cu art.24 al Directivei 2007/46/CE

Secțiunea 1

0.1	Marcă (denumire constructor):	Nr. omologare individuală / data omologării:
0.2	Tip:	Reprezentanța RAR / nume reprezentant RAR:
	Variantă:	Producător vehicul de bază:
	Versiune:	Nr. omologare CE de tip a vehiculului de bază:
0.2.1	Denumire comercială:	Semnătură / ștampilă:
0.4	Categoria vehiculului:	
0.10	Număr de identificare vehicul:	

Secțiunea 2

1	Număr de axe	12.1	Masa vehiculului gata de drum (kg)	20	Producător motor
2	Axe motoare	14.1	Masă maximă tehnic admisibilă (kg)	21	Cod motor
3	Ampetament (mm)	14.3	Masă maximă admisibilă axă 1 (kg)	24	Capacitate cilindrică (cm ³)
6.1	Lungime (mm)		Masă maximă admisibilă axă 2 (kg)	25	Combustibil
7.1	Lățime (mm)		Masă maximă admisibilă axă 3 (kg)	26	Putere max (kw) / la turație (min ⁻¹)
8	Înălțime (mm)		Masă maximă admisibilă axă 4 (kg)	28	Tip cutie viteze
11	Consolă spate (mm)	18.	Masa maximă tehnic admisibilă a ansamblului (kg)		Nr. trepte cutie viteze
32	Anvelopă / jante				
37	Tip caroserie			38	Culoare vehicul
42.2	Număr locuri pe scaune	42.3	Număr locuri în picioare	44	Viteza maximă (km/h)
46.1	Nivel poluare			46.2	Valoare combinată emisii CO ₂
Mențiuni					

NOTĂ:

Numărul de omologare individuală prevăzut în cadrul certificatului de omologare individuală coincide cu numărul național de registru.

*) Anexa nr. 8 la reglementări este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 9
la reglementări

LISTA

cu modificările speciale aduse autovehiculelor în scopul conducerii de către persoanele cu handicap și/sau în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat

Pentru autovehiculele special modificate față de configurația inițială, în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și pentru autovehiculele special modificate în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat, Registrul Auto Român efectuează următoarele activități:

1. verifică fixarea dispozitivului pe autovehicul și îndeplinirea de către acesta a rolului său funcțional; după caz, verifică amenajarea specială a autovehiculului;

2. înscrie în CIV, la rubrica «Modificări ce nu afectează performanțele și caracteristicile de folosință ale vehiculului», una dintre următoarele mențiuni:

- «Cutie de viteze adaptată»;
- «Ambreiaj adaptat»;

- «Mecanism de frânare adaptat»;
- «Mecanism de accelerație adaptat»;
- «Mecanisme de frânare și de accelerație combinate adaptate»;

- «Dispozitive de comandă adaptate»;
 - «Direcție adaptată»;
 - «Scaun/Banchetă modificat(ă) pentru facilitarea accesului»;
3. în cazul autovehiculelor special modificate în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat în scaune rulante, Registrul Auto Român înscrie în CIV următoarele:

- la rubrica 1, categoria: «Autovehicul special M1»;
- la rubrica 2, caroseria: «SH vehicul accesibil scaunelor rulante».

Atestatul tehnic pentru mașinile autopropulsate pentru lucrări

REGISTRUL AUTO ROMÂN

ATESTAT TEHNIC

Date de identificare și caracteristici tehnice			
1 Categorie:	<input type="text"/>	7 Dată emiter:	<input type="text"/>
2 Caroserie:	<input type="text"/>	8 Reprezentant RAR:	<input type="text"/>
3 Marcă:	<input type="text"/>	9 Nume reprezentant RAR:	<input type="text"/>
4 Tip:	<input type="text"/>	10 Semnătură / ștampilă:	<input type="text"/>
5 Nr.identificare:	<input type="text"/>		
6 Nr.registru:	<input type="text"/>		
11 Mase:			
11.1 Proprie (kg):	<input type="text"/>	11.2 Totală tehnic admisibilă (kg):	<input type="text"/>
		11.3 Maximă a ansamblului de vehicule (kg):	<input type="text"/>
12 Dimensiuni:			
12.1 Lungime (mm):	<input type="text"/>	12.2 Lățime (mm):	<input type="text"/>
		12.3 Înălțime (mm):	<input type="text"/>
13 Motor			
13.1 Tip:	<input type="text"/>	13.2 Cilindree: (cm ³)	<input type="text"/>
		13.3 Putere max. (kw) / turație (min ⁻¹):	<input type="text"/>
		13.4 Sursă energie:	<input type="text"/>
14 Axe			
14.1 Nr.total axe:	<input type="text"/>	14.2 Tracțiunea	<input type="text"/>
		14.3 Nr.axe frânate (frână serviciu)	<input type="text"/>
15 Anvelope			
15.1 Față	<input type="text"/>	sau	<input type="text"/>
15.2 Spate	<input type="text"/>		<input type="text"/>
16. Mențiuni		Imaginea vehiculului	
<input type="text"/>		<input type="text"/>	

*) Anexa nr. 10 la reglementări este reprodusă în facsimil."

59. În cuprinsul reglementărilor, termenul „constructor” se înlocuiește cu termenul „producător”.

Art. II. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Radu Mircea BerceanuBucurești, 22 decembrie 2009.
Nr. 1.275.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 24 februarie 2009

În Cauza Tarău împotriva României

(Cererea nr. 3.584/02)

În Cauza Tarău împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 3 februarie 2009,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 3.584/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Daniela Tarău (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 24 decembrie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de domnul D. Mihai, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 17 noiembrie 2006, președintele Secției a treia a hotărât să îi comunice cererea Guvernului. De asemenea, astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, acesta a mai hotărât să fie analizate în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1972 și locuiește în București.

A. Începerea urmăririi penale împotriva reclamantei

5. La o dată neprecizată din anul 2000 a fost declanșată o anchetă penală sub acuzația de înșelăciune împotriva conducerii și a salariaților societății D., care pretindea că este o societate autorizată să funcționeze ca intermediar pentru obținerea de contracte de muncă în străinătate. Reclamanta lucrase pentru societatea D. începând din luna iunie 2000, înainte de a fi internată în spital pentru perioada 3 iulie—1 august 2000. La data de 28 august 2000, cu ocazia audierii sale ca martor de către Poliția București, victima V.G. a declarat că în luna iulie 2000 persoanele acuzate în această cauză îi ceruseră să le plătească bani în schimbul obținerii unei vize de lucru. Potrivit afirmațiilor lui V.G., reclamanta participase la discuțiile în cadrul cărora reprezentanții societății i-au promis că aceasta îi va obține o viză Schengen într-un termen foarte scurt. În plus, reclamanta i-ar fi dat o chitanță pentru o parte din suma plătită cu aceste ocazii.

6. La data de 15 decembrie 2000, Poliția București a citat-o pe reclamantă pentru a putea fi audiată ca martor în cadrul anchetei mai sus menționate. Dosarul nu conține nicio dovadă de comunicare a citației, nici procesul-verbal de înmânare care să permită să se constate dacă citația a fost sau nu înmănată personal, fapt pe care partea interesată îl contestă. Potrivit afirmațiilor părții interesate, aceasta a mers de bunăvoie la

poliție imediat ce a aflat, în luna februarie 2001, despre necesitatea audierii sale ca martor.

7. La data de 21 februarie 2001, agenții de poliție au audiat-o pe reclamantă. În aceeași zi a fost începută urmărirea penală împotriva sa. Conform procesului-verbal întocmit cu această ocazie, reclamanta era bănuită că ar fi înșelat-o pe V.G., promițându-i obținerea unei vize Schengen în schimbul sumei de 1.000 USD, și că i-ar fi ajutat pe ceilalți învinuți să înșele mai multe persoane, promițându-le obținerea unor contracte de muncă în străinătate în schimbul unor sume de bani, fapte ce întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune și de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, pedepsite de art. 215 alin. 1 și 3 și, respectiv, de art. 323 din Codul penal.

B. Luarea și menținerea măsurii arestării preventive a reclamantei

8. Prin Ordonanța din 21 februarie 2001, poliția a dispus reținerea reclamantei pentru o perioadă de 24 de ore.

9. Prin Ordonanța din 22 februarie 2001, procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Municipiului București a dispus arestarea preventivă a reclamantei până la data de 26 februarie 2001, în temeiul art. 148 lit. h) din Codul de procedură penală (*CPP*), astfel cum era în vigoare la data respectivă. Reclamanta fiind pusă sub acuzare, la data de 26 februarie 2001 procurorul a dispus prelungirea arestării sale preventive de la 27 februarie până la 23 martie 2001, în temeiul art. 148 lit. c), g) și h) din CPP. Procurorul a justificat necesitatea acestei măsuri arătând că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea în cauză era mai mare de 2 ani de închisoare, că lăsarea în libertate a acesteia prezenta un pericol pentru ordinea publică și că partea interesată s-a sustras urmăririi penale îndreptate împotriva sa.

10. Reclamanta a formulat plângere împotriva Ordonanței procurorului din 26 februarie 2001, solicitând punerea sa în libertate sau înlocuirea măsurii dispuse cu obligarea de a nu părăsi localitatea [art. 136 lit. b) din CPP]. Ea a arătat că nu avea niciun antecedent penal, că avea un copil minor și că avea o problemă de sănătate, că fusese, de altfel, internată în spital în luna iulie 2000, în momentul în care au avut loc faptele incriminate. Prin Decizia din data de 13 aprilie 2001, pronunțată în ultimă instanță, Tribunalul Municipiului București a respins ca neîntemeiată plângerea reclamantei. Acesta a statuat în special că, în temeiul art. 140¹ din CPP, instanța verifică numai legalitatea măsurii dispuse de procuror și nu motivele pe care s-a fondat ori necesitatea de a o lua, astfel încât luarea în considerare a bolilor de care suferea reclamanta nu era relevantă.

11. Prin încheierile de ședință din 16 martie și 24 mai 2001, judecătoria a prelungit arestarea preventivă a reclamantei și a celorlalți 3 coînculpați cu 30 de zile. Guvernul nu a furnizat hotărârea prin care s-a prelungit arestarea reclamantei în luna aprilie 2001, deși grefa i-a solicitat-o. În încheierile menționate mai sus, fără a răspunde părții interesate care solicitase aplicarea art. 136 lit. b) din CPP și fără a face vreo distincție între coînculpați, instanța a statuat, într-un singur paragraf, că motivele care au justificat luarea măsurii arestării preventive subzistau și a reținut, cu privire la pericolul pentru „ordinea publică” prevăzut de art. 148 lit. h) din CPP, „modalitatea concretă în care au fost comise faptele și gradul crescut de pericol social”. Menținând prima încheiere menționată mai sus, prin Decizia din 13 aprilie 2001, Tribunalul Municipiului București a reținut acuzațiile împotriva părții interesate și a observat că parchetul avea în vedere să efectueze o serie de acte de urmărire penală; instanța a constatat — fără mai multe detalii — că erau întrunite condițiile prevăzute de art. 148 lit. h) și art. 155 din CPP. În fine, în cea de-a doua încheiere menționată mai sus, instanța a menționat, fără niciun alt detaliu, riscul ca înculpații să influențeze victimele pe care parchetul dorea să le reaudieze.

12. La data de 20 iunie 2001, procurorul a solicitat prelungirea arestării preventive a reclamantei de la 27 iunie până la 26 iulie 2001. Termenul a fost stabilit pentru data de 25 iunie, judecata fiind apoi amânată pentru 26 iunie 2001. La acest termen, la care reclamanta a fost asistată de M.A., avocata unui coînculpat, Judecătoria Sectorului 1 București a pronunțat în jurul orei 15,30, la sfârșitul programului instanțelor, o încheiere de ședință prin care a respins cererea procurorului și a dispus punerea în libertate a părții interesate. Analizând în mod distinct cazul reclamantei, instanța a reținut că din probele administrate nu rezultau indicii suficiente de vinovăție și că, având în vedere personalitatea sa, punerea în libertate a părții interesate nu constituia un pericol pentru ordinea publică.

13. Astfel cum reiese din procesul-verbal întocmit în aceeași zi, la sfârșitul ședinței, la ora 16,40, procurorul a formulat un recurs împotriva Încheierii de ședință din 26 iunie 2001. Potrivit afirmațiilor reclamantei, recursul fusese formulat după încheierea ședinței. Conform procesului-verbal, partea interesată, care fusese dusă înapoi la spitalul închisorii Jilava unde era deținută la momentul respectiv, fusese citată prin telefon la ora 17,45 și nu fusese adusă la ședința tribunalului; funcționarul care primise apelul grefei precizase că nu mai era nimeni la acel serviciu care să fie competent să preia mesajul telefonic sau să o conducă pe reclamantă la tribunal. Fiind vorba de ultima zi de arest acoperită de încheierea precedentă din 24 mai 2001, dosarul cauzei a fost trimis la ora 18,25 la tribunal pentru judecarea recursului.

14. Astfel cum reiese dintr-o notă de informare a parchetului întocmită a doua zi, a fost constituit un complet de judecată al Tribunalului Municipiului București în seara zilei de 26 iunie 2001; spre ora 19,00, după ce l-a ascultat pe procuror, instanța a admis recursul parchetului. Instanța a statuat, ținând cont de stadiul cercetării și de circumstanțele concrete în care au fost comise faptele, că punerea în libertate a coînculpaților prezenta pericol pentru ordinea publică; ea a adăugat că aceștia trebuiau să se limiteze la a supune dezbaterii problema menținerii sub arest preventiv, fără să abordeze alte probleme precum înlocuirea arestului preventiv cu obligația prevăzută de art. 136 lit. b) din CPP. Așa cum reiese din decizia sa, tribunalul a desemnat un avocat din oficiu (G.S.) care să o reprezinte pe reclamantă la ședința de judecată. Delegația întocmită în acest scop și semnată de vicedecanul Baroului București este datată la 27 iunie 2001. Potrivit afirmațiilor reclamantei, avocatul nu a participat la ședință.

15. Prin încheierile de ședință din 25 iulie, 20 august, 5 septembrie, 17 octombrie, 21 noiembrie și 12 decembrie 2001, care se refereau în mod global la toți coînculpații, Judecătoria Sectorului 1 București a prelungit de fiecare dată cu câte 30 de zile arestarea preventivă a reclamantei. La data de 27 august 2001, instanța a respins cererea de punere în libertate a părții interesate. În cursul acestor proceduri, aceasta a susținut, printre altele, că instanța putea să aleagă o altă măsură mai puțin constrângătoare decât arestarea preventivă (art. 136 din CPP) și că nu mai existau motive pentru menținerea arestării preventive. Pentru a justifica necesitatea menținerii arestării părții interesate, instanța a reprodus în esență cele două condiții prevăzute de art. 148 lit. h) din CPP.

16. În deciziile din 22 august, 7 și 26 septembrie și din 23 noiembrie 2001, Tribunalul Municipiului București a respins ca neîntemeiate recursurile formulate de reclamantă împotriva încheierilor de ședință menționate mai sus. În prima decizie, tribunalul municipal a reținut că, în calitate de „patroană” a societății D., reclamanta înșelase mai mult de 100 de persoane, că prejudiciul nu era acoperit și că punerea sa în libertate putea duce la comiterea altor fapte similare. În a doua decizie, referindu-se în mod global la reclamantă și la un alt coînculpat, tribunalul a justificat arestarea preventivă prin faptul că „mai trebuiau administrate probe”, că „prezența lor era necesară” și că punerea în libertate ar putea dăuna desfășurării anchetei judiciare și ar putea prezenta un pericol pentru ordinea publică. În fine, în ultimele două decizii, tribunalul a justificat menținerea sub arest prin faptul că ancheta nu se încheiase încă.

C. Procedura penală pe fond îndreptată împotriva reclamantei

17. În timpul anchetei, V.G., precum și celelalte părți vătămate de către societatea D. au fost audiate de parchet. În declarațiile sale din august 2000 și din ianuarie 2001, V.G. a prezentat faptele astfel cum au fost reținute ulterior de către parchet și nu a făcut nicio mențiune cu privire la C.G. (paragraful 18 de mai jos). Alte două părți vătămate, A.M. și B.G., au declarat că reclamanta le spusese în iulie sau la data de 1 august 2000, la sediul societății D., că le putea obține o viză Schengen.

18. La 22 și 26 februarie 2001 procurorul a interogat-o pe reclamantă în prezența unui avocat din oficiu. Reclamanta a negat că ar avea cunoștință de activitățile ilegale ale societății D., pledând că nu lucrase pentru aceasta decât începând cu luna iunie 2000 și că fusese internată în spital de la data de 3 iulie până la 1 august 2000. În ceea ce privește contactele sale cu V.G., reclamanta a declarat că i-a propus să o ajute să obțină o viză Schengen prin intermediul unui terț, C.G., și a precizat că i-a pus în legătură pe V.G. și C.G.; ulterior, ea a furnizat poliției datele de contact ale acestuia. De asemenea, aceasta a recunoscut că a primit bani de la V.G., pe care ulterior i-ar fi plătit lui C.G., și că ar fi semnat o chitanță la spital în iulie 2000, recunoscând o datorie în acest sens față de V.G. Ea nu a formulat nicio cerere de audiere de martori.

19. În luna martie 2001, un terț față de procedură, S.G., i-a cerut procurorului să fie audiat ca martor al apărării, în special referitor la o conversație telefonică pe care o avusese la sfârșitul lunii februarie 2001 cu C.G. La data de 16 mai 2001, constatând că această audiere a fost solicitată și de reclamantă, procurorul a admis cererea și l-a informat pe S.G. prin Scrisoarea din 25 mai 2001. Reclamanta susține că această scrisoare nu i-a parvenit lui S.G. deoarece parchetul a trimis-o la o altă adresă. S.G. nu a fost audiat de procuror.

20. În luna mai 2001, parchetul a dispus o expertiză grafoscopică prin care s-a constatat că reclamanta completase două documente la sediul societății D. pentru două dintre părțile vătămate (V.N. și I.C.).

21. La data de 19 iunie 2001, reclamanta a luat cunoștință de probele din dosarul de urmărire penală și a declarat că nu

dorește să mai solicite și administrarea altor probe în apărare. Procesul-verbal redactat cu această ocazie este semnat de avocatul din oficiu desemnat să o asiste pe reclamantă. La data de 28 iunie 2001, S.G., acționând ca mandatar al reclamantei, i-a cerut procurorului confruntarea părții interesate cu V.G. și audierea mai multor martori ai apărării, printre care el însuși, mama reclamantei și C.G. El pretindea că aceștia puteau confirma versiunea reclamantei. Acesta a adăugat că avusese și înregistrase în luna februarie 2001 o conversație telefonică cu C.G., care îi confirma că obținuse o viză pentru V.G., care părăsise țara în ianuarie 2001; el a furnizat datele de contact ale lui C.G., care locuise la mama sa.

22. În paralel, prin Ordonanța din 12 iunie 2001, autoritățile de urmărire penală au hotărât, în interesul unei bune și rapide administrări a justiției, să deschidă un alt dosar de urmărire penală cu privire la C.G., pe motivul că identificarea și audierea acestuia nu fuseseră posibile.

23. Prin Rechemizitoriu din 20 iulie 2001, procurorul a trimis-o pe reclamantă în judecată în fața Judecătoria Sectorului 1 București, sub acuzația de înșelăciune în formă agravantă, faptă prevăzută de art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal, și a hotărât să înceteze cercetările referitoare la infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.

24. La termenele din 15 august și 3 octombrie 2001, reclamanta a constatat că martorii apărării pe care îi propusese nu fuseseră audiați și a reiterat cererea sa referitoare la confruntarea cu V.G., precum și cea referitoare la audierea mamei sale, a lui S.G., a lui C.G. și a lui M.N., la domiciliul căreia fusese citată V.G. să se prezinte. Conform afirmațiilor părții interesate, acești martori ar fi putut să dovedească faptul că ea nu era, în cel mai rău caz, decât complicea lui C.G., și nu autoarea faptei de înșelăciune de care se plângea V.G. Din probele aflate la dosar nu reiese că instanța s-ar fi pronunțat asupra acestor cereri și nici că martorii respectivi ar fi fost audiați. Instanța a continuat să o citeze pe V.G., fără rezultat, în calitatea sa de parte civilă.

25. La data de 12 septembrie 2001, instanța a audiat-o, printre altele, pe partea civilă A.M., care și-a menținut declarația dată în cursul urmăririi penale. Reclamanta l-a acuzat pe A.M. de fals în declarații, amintind că ea fusese spitalizată de la data de 3 iulie până la 1 august 2000 și că după aceea fusese în convalescență la domiciliul său; aceasta a solicitat audierea mamei sale ca martor. Dosarul nu permite să distingem dacă partea civilă B.G. a fost și ea audiată de instanță.

26. La data de 16 ianuarie 2002, imediat ce s-a încheiat cercetarea judecătorească, procurorul a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptelor imputate reclamantei drept înșelăciune în formă agravată în forma prevăzută de art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal. Avocatul reclamantei a solicitat achitarea acesteia, deoarece clienta sa contestase că ar fi comis faptele de care era acuzată.

27. Prin Sentința din data de 21 ianuarie 2002, Judecătoria Sectorului 1 București a declarat-o pe reclamantă vinovată de înșelăciune în formă agravată și a condamnat-o la pedeapsa de 3 ani de închisoare. Instanța a constatat că reclamanta fusese văzută de mai multe părți civile (în special V.G., A.M. și B.G.) și de 2 martori la sediul societății D. și că, în cadrul discuțiilor cu ei, aceasta, în numele societății, furnizase informații și completase anumite documente referitoare la aceștia, ceea ce reieșea și din concluziile expertizelor dispuse de parchet (paragraful 20 de mai sus). Pe de altă parte, instanța a reținut că reclamanta primise de la V.G., în numele societății D., sume de bani în schimbul obținerii unei vize Schengen și că i-a dat o chitanță pentru ultima sumă primită.

28. Reclamanta a introdus apel împotriva acestei sentințe, reiterându-și cererile de audiere a martorilor apărării și de confruntare cu V.G. La termenul din 10 mai 2002, ea a cerut

audierea a 6 persoane: 4 martori ai apărării, printre care S.G., cu privire la relațiile dintre V.G. și C.G., și cele două părți vătămate pentru care ea nega că ar fi redactat documente la sediul societății D. (paragraful 20 de mai sus). Tribunalul municipal a respins această cerere cu motivarea că probele nu erau relevante și utile în speță.

29. Pe de altă parte, sesizată cu o cerere a mandatului reclamantei, S.G., Poliția București a informat-o la data de 21 iunie 2002 că, potrivit unei declarații a mamei lui C.G., V.G. locuise temporar la C.G.; acesta nu putuse să fie audiat pentru alte fapte de înșelăciune deoarece se mutase la o adresă necunoscută.

30. La termenul din 7 februarie 2003, reclamanta a reiterat cererea sa de probe: cererile de audiere a lui C.G., V.G. și a celor 4 martori ai apărării menționați mai sus și de confruntare cu ceilalți coinculpați; cerere de expertiză grafologică și de supliment de declarație din partea sa; cereri de audiere a lui S.G. ca martor al apărării și de depunere de probe la dosar. Prin Încheierea de ședință din 7 februarie 2003, Tribunalul Municipiului București, raportându-se la obiectul dosarului și la probele deja administrate, a respins cererile de probe ale reclamantei pentru lipsă de relevanță, pentru următoarele motive: prima categorie de probe fusese administrată de instanța pe fond, astfel încât ele trebuiau reexaminat în apel; a doua categorie era lipsită de relevanță. Instanța a depus la dosar documentele prezentate. Aceasta nu a răspuns la cererea de audiere a lui S.G.

31. Prin Decizia din 21 februarie 2003 pronunțată pe fond, Tribunalul Municipiului București a confirmat în apel condamnarea reclamantei, însă a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei.

32. La data de 28 februarie 2003, reclamanta a formulat recurs împotriva deciziei pronunțate în apel. La data de 15 iulie 2003, S.G. a depus la grefa Curții de Apel București un memoriu („motive de recurs”) ce fusese semnat și de reclamantă. Întocmit pe 14 pagini, acest memoriu conținea cuvinte virulente la adresa magistraților care au judecat cauza. Fără să se refere la motivele de recurs prevăzute de CPP, reclamanta a arătat, pe 3 pagini, că nu beneficiase de probe în apărare și mai ales că niciunul dintre martorii pe care îi propusese nu a fost audiat nici de procuror, nici de instanțe, contrar afirmațiilor din Încheierea de ședință din 7 februarie 2003.

33. În Decizia sa din data de 2 decembrie 2003, Curtea de Apel București s-a exprimat cu privire la recursul reclamantei în felul următor:

„[Reclamanta] nu și-a motivat recursul în scris și nu s-a prezentat la termen pentru a-l susține. Au fost depuse la dosar mai multe documente de către mandatarul său, dintre care unul poartă mențiunea «motive de recurs» (...), care, după o analiză sumară a conținutului său, dezvăluie aspecte ce nu au legătură cu cauza și care conține aprecieri de ordin personal ale autorului, unele injurioase, altele chiar tendențioase, referitoare la măsurile dispuse de instanțe.”

34. Curtea de apel s-a ocupat totuși de aceste chestiuni, dispunând o analiză din oficiu, și, făcând referire la probele administrate în cadrul procesului, a reținut că instanța de fond și instanța de apel au stabilit corect atât faptele speței, cât și imputabilitatea lor persoanelor cercetate.

D. Plângerile penale împotriva unor terți

35. La data de 10 iulie 2001, reclamanta a introdus plângeri penale împotriva lui V.G., pe care o acuza de corupție activă și de denunțare calomnioasă, și împotriva a două dintre părțile civile, A.M. și B.G., pe care le acuza de mărturie mincinoasă. Reclamanta a solicitat în mai multe rânduri conexarea cauzelor, fiind vorba de procedura penală îndreptată împotriva sa și de cele referitoare la persoanele menționate mai sus, însă cererile

sale au fost respinse. Reclamanta nu precizează care a fost urmarea plângerilor sale.

E. Pretinsul obstacol în fața dreptului de recurs individual

36. La data de 28 iulie 2004, reclamanta a solicitat grefei Curții de Apel București un certificat care să menționeze data redactării Deciziei din data de 2 decembrie 2003, document ce îi fusese cerut de grefa Curții Europene. Conform afirmațiilor reclamantei, grefiera îl informase pe președintele secției penale despre prezența sa cu următoarele cuvinte: „Așteaptă doamna aceea cu tâmpenia de la Strasbourg!”. Președintele i-a solicitat în scris reclamantei precizări cu privire la obiectul cererii sale. La data de 29 septembrie 2004, grefa Curții de Apel București a eliberat certificatul solicitat.

II. Dreptul și practica internă pertinente

37. În ceea ce privește luarea măsurii arestării preventive și prelungirea acestei măsuri, prevederile relevante din CPP, astfel cum erau redactate la data respectivă, precum și esența practicii interne referitoare la noțiunea de „pericol pentru ordinea publică”, prevăzută de art. 148 lit. h) din CPP, sunt descrise în *Cauza Mujea împotriva României* [(dec.), nr. 44.696/98, 10 septembrie 2002] și în Hotărârea *Calmanovici împotriva României* (nr. 42.250/02, §§ 40—42, 1 iulie 2008). Trebuie menționat că art. 148 din CPP prevedea că arestarea preventivă nu poate fi dispusă de un procuror decât dacă erau întrunite, cumulativ, condițiile art. 143 din CPP (probe sau indicii concludente referitoare la comiterea unei infracțiuni) și unul dintre cazurile prevăzute de articolul respectiv, dintre care în special: inculpatul a fugit ori s-a sustras urmăririi penale îndreptate împotriva sa [148 c)], există una dintre circumstanțele agravante [148 g)], inculpatul a comis o faptă pentru care legea prevede o pedeapsă cu închisoarea mai mare de 2 ani, iar lăsarea sa în libertate ar constitui un pericol pentru ordinea publică [148 h)]. Arestarea preventivă putea fi prelungită în caz de necesitate, cu condiția ca prelungirea să fie motivată (art. 155 din CPP).

38. Art. 159 din CPP, astfel cum era redactat la data respectivă, înainte de modificarea sa prin Legea nr. 281/2003, prevedea procedura de prelungire a arestării preventive. Dosarul relevant era depus de procuror pentru consultare cu două zile înainte de termenul de judecată, iar inculpatul deținut era adus în fața instanței, cu excepția cazurilor de imposibilitate — în special din motive de sănătate —, și era în toate cazurile asistat de un avocat. Hotărârea pronunțată de instanță era susceptibilă de recurs. Inculpatul nu era adus pentru judecarea recursului decât dacă instanța de control judiciar considera că acest lucru este necesar. De la intrarea în vigoare a legii menționate mai sus, la data de 1 iulie 2003, autoritățile trebuie să îl aducă pe inculpatul deținut la judecarea recursului său împotriva sentinței de prelungire a arestării sale preventive.

39. Art. 215 din Codul penal în vigoare la data evenimentelor prevedea următoarele:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea comisă prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. (...)”

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate. (...)”

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 5 § 3 din Convenție

40. Reclamanta susține că durata arestării sale preventive a depășit limita rezonabilă, având în vedere faptele care îi erau imputate. În plus, ea se plânge de faptul că instanțele interne nu au justificat necesitatea prelungirii acestei măsuri în perioada în cauză. Ea invocă art. 5 § 3 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol (...) are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

41. Guvernul combate aceste susțineri.

A. Asupra admisibilității

42. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, ea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

43. Guvernul arată că perioada care trebuie luată în considerare, și anume cea până la condamnarea reclamantei în primă instanță, a fost de mai puțin de un an și face trimitere la alte cauze în care Curtea a constatat încălcarea articolului în discuție pentru durate mai lungi. În ceea ce privește sentințele prin care s-a prelungit arestarea preventivă a reclamantei, Guvernul susține că instanțele au oferit motive care luau în calcul argumentele părții interesate.

44. Considerând că trebuie apreciată respectarea art. 5 § 3 în lumina circumstanțelor fiecărei spețe, reclamanta combate argumentele Guvernului. În mod special, făcând trimitere la hotărârile în cauză, reclamanta susține că instanțele interne au folosit formule generale și stereotipe, care nu au ținut cont de principiul prezumției de nevinovăție și de caracterul excepțional al arestului preventiv, și că ele nu au oferit motive pentru a justifica concret și în mod individual necesitatea menținerii sale sub arest.

45. Curtea face trimitere la principiile generale care se desprind din jurisprudența sa în materie (vezi, printre altele, *Calmanovici*, menționată mai sus, §§ 90—94). În mod special, ea reamintește că art. 5 § 3 din Convenție nu poate fi interpretat ca și cum ar autoriza o arestare preventivă în mod necondiționat, cât timp nu depășește o anumită durată. Orice menținere sub arest preventiv a unui acuzat, chiar și pentru o scurtă durată, trebuie să fie justificată într-un mod convingător de către autorități [vezi, printre altele, *Chichkov împotriva Bulgariei*, nr. 38.822/97, § 66, CEDO 2003-I (extrase), și *Musuc împotriva Moldovei*, nr. 42.440/06, § 41, 6 noiembrie 2007]. În acest sens, ea reamintește că numai precizând motivele pe care se întemeiază o hotărâre este posibil un control public al administrării justiției (*Suominen împotriva Finlandei*, nr. 37.801/97, § 37, 1 iulie 2003); în plus, argumentele pro și contra repunerii în libertate nu trebuie să fie „generale și abstracte” [*Smirnova împotriva Rusiei*, nr. 46.133/99 și 48.183/99, § 63, CEDO 2003-IX (extrase)].

46. În speță, Curtea observă că trebuie analizat dacă arestarea preventivă a reclamantei de la data de 21 februarie 2001 până la 21 ianuarie 2002, adică până la condamnarea sa pe fond în primă instanță, a respectat cerințele descrise mai sus ale art. 5 § 3 din Convenție.

47. Curtea reamintește că, în *Cauza Calmanovici* menționată mai sus, a constatat că autoritățile nu au furnizat motive „relevante și suficiente” pentru a justifica necesitatea de a menține reclamantul sub arest preventiv pe o perioadă de circa 3 luni și jumătate, având în vedere că ele nu au prezentat fapte concrete cu privire la riscurile la care se expun în caz de punere în libertate a părții interesate, că nu au analizat situația

individuală a acestuia și că nu au ținut cont de posibilitatea de a aplica măsuri alternative arestării (*Calmanovici*, menționată mai sus, § 101).

48. După analizarea faptelor relevante, Curtea consideră că Guvernul nu a prezentat elemente care să îi permită să ajungă la o altă concluzie în speță.

49. Într-adevăr, Curtea observă că, exceptând Ordonanța procurorului din 26 februarie 2001, întemeiată pe art. 148 lit. c), g) și h) din CPP, toate celelalte hotărâri care au dus la menținerea reclamantei sub arest preventiv au fost fondate esențialmente pe art. 148 lit. h) din CPP. Mai mult, în ceea ce privește ordonanța menționată mai sus, Curtea constată că ea este motivată de riscul unei tentative a părții interesate de a se sustrage cercetării, deși aceasta nu fusese citată decât ca martor până la această dată (paragrafele 6 și 9 *in fine* de mai sus).

50. Curtea constată mai ales că din hotărârile relevante reiese că, la fel ca în cauza menționată mai sus, instanțele interne nu au precizat motive concrete în sprijinul argumentului privind „pericolul pentru ordinea publică” și care să justifice, pe baza art. 148 lit. h) din CPP, necesitatea de a menține reclamanta în stare de arest, deși jurisprudența internă indicase totuși criterii și elemente de luat în calcul într-o astfel de analiză și deși art. 155 din CPP impunea ca instanțele să precizeze motive în acest sens. În esență, instanțele s-au limitat la a reproduce textul acestui articol într-un mod stereotip (*Calmanovici*, menționată mai sus, § 97). Mai mult, menținând arestarea preventivă în temeiul art. 148 lit. h), ele au invocat mai multe motive de alt ordin, fără a prezenta vreo probă faptică referitoare la riscurile invocate (*Becciev împotriva Moldovei*, nr. 9.190/03, § 59, 4 octombrie 2005): riscul de recidivă, chiar dacă partea interesată nu avea antecedente penale și cel de obstacol în calea bunei desfășurări a anchetei (paragrafele 11 *in fine* și 16 de mai sus).

51. În fine, Curtea constată că instanțele interne au refuzat să analizeze argumentele prezentate de partea interesată cu privire la profilul său personal și la situația sa familială, că de cele mai multe ori ele nu i-au analizat situația în mod individual și că în niciun moment ele nu au analizat posibilitatea de a adopta una dintre măsurile alternative prevăzute de dreptul intern, deși art. 5 § 3 prevede ca autoritățile să ia în considerare astfel de măsuri în cazul în care situația se pretează la acestea, iar acuzatul prezintă garanții referitoare la prezentarea sa la proces (paragrafele 10—11 și 15—16 de mai sus și, *mutatis mutandis*, *Becciev*, menționată mai sus, § 62, și *Calmanovici*, menționată mai sus, §§ 98 și 100).

52. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că, în speță, a avut loc încălcarea art. 5 § 3 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 5 § 4 din Convenție

53. Invocând art. 5 § 4 și art. 6 § 3 lit. c) din Convenție, reclamanta se plânge de faptul că procedura de prelungire a arestării sale preventive de către tribunalul municipal la data de 26 iunie 2001 nu a fost contradictorie și că i-a încălcat drepturile la apărare. De asemenea, ea acuză lipsa de celeritate și de efectivitate a procedurilor referitoare la controlul judiciar al menținerii sale în arest.

54. În măsura în care capetele de cerere ale reclamantei au legătură cu procedurile privind menținerea sub arest preventiv, Curtea le va analiza din perspectiva art. 5 § 4 din Convenție (*Lapusan împotriva României*, nr. 29.723/03, § 36, 3 iunie 2008), care prevede următoarele:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală.”

A. Asupra admisibilității

55. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, aceasta constată că nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

56. Guvernul susține că, spre deosebire de cauzele *Mamedova împotriva Rusiei* (nr. 7.064/05, 1 iunie 2006) și *Wloch împotriva Poloniei* (nr. 27.785/95, CEDO 2000-XI), în speță, instanțele nu au analizat pentru prima oară la data de 26 iunie 2001 menținerea sub arest preventiv a reclamantei și că interesele acesteia au fost apărate de un avocat din oficiu, în condiții de egalitate de arme cu procurorul. Guvernul combate și celelalte argumente ale reclamantei.

57. În ceea ce privește procedura din 26 iunie 2001, reclamanta se plânge de faptul că parchetul a încălcat termenul de depunere a dosarului la judecătoria și că ea nu a fost adusă în fața tribunalului municipal și nici nu a fost reprezentată de un avocat din oficiu. Aceasta își susține afirmațiile cu delegația datată a doua zi, 27 iunie 2001, și argumentează că, presupunând chiar că un astfel de avocat ar fi asistat la ședința respectivă, acesta nu i-ar fi putut asigura o apărare reală, dosarul voluminos fiind transferat la tribunalul municipal numai cu 30 de minute înainte ca această instanță să își pronunțe hotărârea. În plus, partea interesată face trimitere la observațiile sale referitoare la lipsa de motivare a hotărârilor de prelungire a arestării sale preventive și consideră că, pentru unele dintre acestea, condiția controlului într-un „termen scurt” nu a fost respectată.

58. Curtea reamintește în primul rând că, potrivit art. 5 § 4, persoanele arestate sau deținute au dreptul la o analiză a respectării cerințelor de procedură și de fond necesare „legalității”, în sensul art. 5 § 1, a privării lor de libertate (*Wloch*, menționată mai sus, § 125). Deși procedura ce intră sub incidența art. 5 § 4 nu trebuie să fie întotdeauna însoțită de garanții identice cu cele prevăzute de art. 6 § 1, pentru persoanele deținute în condițiile enunțate la art. 5 § 1 lit. c) este necesară o audiere (*Kampanis împotriva Greciei*, Hotărârea din 13 iulie 1995, § 47, seria A nr. 318-B). În mod special, un proces având ca obiect un recurs formulat împotriva unei detenții sau prelungirii sale trebuie să garanteze egalitatea armelor între părți, procuror și deținut (*Nikolova împotriva Bulgariei* [MC], nr. 31.195/96, § 58, CEDO 1999—II, și *Wloch*, menționată mai sus, § 126).

59. În speță, Curtea observă că după ce tribunalul municipal a dispus la data de 26 iunie 2001 punerea în libertate a reclamantei în prezența acesteia și a unui avocat care o asista, procedura de judecare a recursului formulat de parchet împotriva acestei încheieri s-a derulat în fața tribunalului municipal în aceeași seară, în lipsa părții interesate, care a fost citată să se prezinte, însă nu a fost adusă la ședința de judecată din cauza unei lipse de personal (paragrafele 12—14 de mai sus). Sub acest aspect, Curtea constată că autoritățile interne însele au considerat, cel puțin în primă fază, că prezența părții interesate era necesară, deși la data respectivă prezentarea unui inculpat nu era obligatorie în dreptul intern la analizarea recursului (paragraful 38 de mai sus și, *mutatis mutandis*, *Lapusan*, menționată mai sus, § 52).

60. Curtea reiterează că un stat care dispune de un recurs împotriva hotărârilor referitoare la arestarea preventivă trebuie să le acorde părților interesate aceleași garanții în recurs ca și în primă instanță. Ea reamintește și că prezența reclamantilor și a avocaților lor la ședință în primă instanță nu poate scuti statul de obligația de a asigura și prezența lor personală în fața instanței de recurs sau, dacă este nevoie, a reprezentanților lor, pentru a asigura egalitatea armelor cu procurorul care a cerut menținerea arestării (vezi *Samoila și Cionca împotriva României*, nr. 33.065/03, §§ 73—74, 4 martie 2008, și, *mutatis mutandis*, *Kampanis*, menționată mai sus, § 47). În speță,

respectarea acestei obligații avea o importanță specială, având în vedere că era vorba de cererea de a desființa o hotărâre ce dispunea punerea în libertate.

61. Observând că delegația avocatului G.S. data din 27 iunie 2001, Curtea nu consideră necesar să statueze asupra faptului controversat între părți cu privire la prezența acestui avocat din oficiu la analiza recursului parchetului din seara de 26 iunie 2001 în fața tribunalului municipal. Presupunând chiar că acest avocat ar fi participat la ședința în discuție, Curtea constată că acesta a fost desemnat pe loc și că nu cunoștea nici dosarul, nici pe clienta sa. Astfel, trebuie subliniat că, spre deosebire de procuror, avocatul nu a avut la dispoziție decât câteva minute pentru a-și pregăti apărarea, deoarece dosarul fusese trimis la tribunalul municipal în jurul orei 18,25, iar acest tribunal și-a pronunțat hotărârea spre ora 19,00.

62. Având în vedere aceste circumstanțe și fără a se pronunța asupra modalității concrete în care avocatul din oficiu și-a îndeplinit obligațiile, Curtea constată că autoritățile nu i-au asigurat reclamantei o participare adecvată și o apărare efectivă în procedura desfășurată la data de 26 iunie 2001 în fața tribunalului municipal și că egalitatea de arme cu procurorul nu a fost păstrată (vezi, *mutatis mutandis*, *Samoila și Cionca*, menționată mai sus, §§ 75—76, și *Goddi împotriva Italiei*, Hotărârea din 9 aprilie 1984, § 27, seria A nr. 76). Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 5 § 4 din Convenție în această privință.

63. Ținând cont de observațiile de mai sus și de constatarea încălcării art. 5 §§ 3 și 4 referitoare la arestarea preventivă a reclamantei, Curtea consideră că nu este necesar să analizeze pe fond și celelalte aspecte ale capătului de cerere întemeiat pe art. 5 § 4 din Convenție.

III. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 3 lit. d) din Convenție

64. În cererea sa introductivă, reclamanta se plânge în principal de refuzul autorităților de urmărire penală de a admite cererea sa de a fi confruntată cu V.G. și de a audia mai mulți martori ai apărării. Ea invocă art. 6 § 3 lit. d) din Convenție, care prevede următoarele:

„3. Orice acuzat are, în special, dreptul: (...)

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării.”

65. Guvernul combate acest argument.

A. Asupra admisibilității

66. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, ea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

67. Guvernul observă că acest capăt de cerere al reclamantei se referă la etapa urmăririi penale. Acesta argumentează că, în dreptul român, această etapă a procesului nu este contradictorie, deoarece părțile au dreptul să formuleze în fața instanțelor cereri de probe, inclusiv de aducere de martori, și să participe la administrarea acestora. Referitor la etapa judecării cauzei și la inegalitatea pretinsă de partea interesată cu privire la audierea martorilor acuzării și ai apărării, Guvernul susține că, în speță, condamnarea nu s-a întemeiat exclusiv pe declarațiile martorilor și că este de datoria instanțelor să aprecieze relevanța martorilor apărării solicitați de acuzat. El face trimitere la motivele precizate de Tribunalul Municipiului București cu privire la cererea de probe (paragraful 30 de mai sus).

68. Reclamanta arată că Guvernul admite că ea a solicitat în permanență, fără rezultat, confruntarea sa cu victima V.G. și audierea mai multor martori ai apărării. Ea precizează că prin intermediul acestor probe dorea să demonstreze, pe de o parte,

că nu o indusese în eroare pe V.G., deoarece C.G. îi obținuse în mod efectiv o viză, iar V.G. plecase în străinătate, și că, pe de altă parte, din cauza spitalizării și a convalescenței sale, ea nu s-a deplasat la sediul societății D. în perioada în care aceasta a desfășurat activități ilicite. Pe de altă parte, ea reamintește că a susținut chiar în fața curții de apel că niciuna dintre probele pe care le propusese nu fusese admisă și administrată.

2. Aprecierea Curții

a) Principiile generale aplicabile

69. Curtea reamintește în primul rând că admisibilitatea probelor ține în primul rând de regulile de drept intern și că, în principiu, instanțelor naționale le revine obligația de a aprecia elementele adunate de ele. Misiunea încredințată Curții prin Convenție nu constă în a se pronunța dacă depozitiile martorilor au fost admise ca probe în mod corect, ci în a cerceta dacă procedura, privită în ansamblul său, inclusiv modul de prezentare a mijloacelor de probă, a avut un caracter echitabil (*Van Mechelen și alții împotriva Olandei*, Hotărârea din 23 aprilie 1997, § 50, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-III, și *De Lorenzo împotriva Italiei* (dec.), nr. 69.264/01, 12 februarie 2004). Astfel, ea reiterează că cerințele paragrafului 3 de la art. 6 reprezintă aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil garantat de paragraful 1 al acestui articol (*Van Geyselghem împotriva Belgiei* [MC], nr. 26.103/95, § 27, CEDO 1999-I).

70. În continuare, Curtea reamintește că elementele de probă trebuie, în principiu, să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Acest principiu comportă excepții, însă acestea nu se pot accepta decât sub rezerva drepturilor apărării; ca regulă generală, paragrafele 1 și 3 lit. d) ale art. 6 prevăd acordarea în favoarea acuzatului a unei ocazii adecvate și suficiente de a contesta o mărturie a acuzării și de a interoga autorul acesteia, în momentul depozitării sau mai târziu (*Lüdi împotriva Elveției*, Hotărârea din 15 iunie 1992, § 49, seria A nr. 238, și *Van Mechelen și alții*, menționată mai sus, § 51). Așa cum a precizat Curtea în mai multe rânduri (vezi, printre altele, *Isgrò împotriva Italiei*, Hotărârea din 19 februarie 1991, § 34, seria A nr. 194-A, și *Lüdi* menționată mai sus, § 47), în anumite circumstanțe poate fi necesar ca autoritățile judiciare să recurgă la depozitii ce datează din faza de urmărire penală. Dacă acuzatul a avut o ocazie adecvată și suficientă de a contesta aceste depozitii, în momentul în care au fost făcute sau ulterior, utilizarea lor nu contravine în sine art. 6 §§ 1 și 3 lit. d). Totuși, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau într-o măsură hotărâtoare pe depozitiile date de o persoană pe care acuzatul nu a putut să o interogheze sau să asigure interogarea ei nici în faza urmăririi penale, nici în timpul dezbaterilor, rezultă că aceste drepturi de apărare sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile art. 6 (*A.M. împotriva Italiei*, nr. 37.019/97, § 25, CEDO 1999-IX, și *Saïdi împotriva Franței*, Hotărârea din 20 septembrie 1993, §§ 43—44, seria A nr. 261-C).

71. În fine, Curtea reamintește că art. 6 § 3 lit. d) din Convenție lasă instanțelor interne, tot în principiu, grija de a judeca utilitatea unei cereri de probe cu martori. Acest articol nu impune convocarea și interogarea oricărui martor al apărării: astfel cum indică cuvintele „în aceleași condiții”, el are ca scop esențial o deplină egalitate de arme în materie. Noțiunea de „egalitate de arme” nu epuizează totuși conținutul paragrafului 3 lit. d) de la art. 6, nici pe cel al paragrafului 1, a cărui aplicare o reprezintă prezentul alineat, printre multe altele. Într-adevăr, nu este suficient să se demonstreze că „acuzatul” nu a putut interoga un anumit martor al apărării; mai este nevoie și ca partea interesată să facă plauzibilă necesitatea convocării martorului respectiv în căutarea adevărului și ca refuzul de a-l interoga să fi cauzat un prejudiciu drepturilor apărării (*Vaturi împotriva Franței*, nr. 75.699/01, § 51, 13 aprilie 2006). Astfel, numai anumite circumstanțe excepționale pot determina Curtea

să constate incompatibilitatea cu art. 6 a neaudierii unei persoane ca martor (*Bricmont împotriva Belgiei*, Hotărârea din 7 iulie 1989, § 89, seria A nr. 158, și *Destrethem împotriva Franței*, nr. 56.651/00, § 41, 18 mai 2004).

b) **Aplicarea principiilor generale în cauza de față**

72. În ceea ce privește lipsa de confruntare cu V.G., Curtea constată în primul rând că instanțele naționale au luat în considerare declarațiile date de V.G. în fața parchetului, întrucât s-au raportat în principal la ele în hotărârile lor. În orice caz, declarațiile în discuție nu constituiau singurul element de probă pe care judecătorii au întemeiat condamnarea reclamantei. Aceștia s-au bazat într-adevăr — pe lângă alte probe considerate capabile să demonstreze faptele calificate ca înșelăciune a căror victimă a fost V.G., printre care în special chitanța dată de partea interesată, — pe un mănunchi de indicii ce nu se refereau la V.G., ci la alte victime: declarațiile părților civile A.M. și B.G., dintre care cel puțin primul a fost audiat de judecătorie, și cele două documente întocmite, conform expertizei grafoscopice, de reclamantă în cadrul activităților societății D. Se pare, așadar, că instanțele interne nu și-au întemeiat constatarea vinovăției numai pe declarațiile lui V.G., pe care reclamanta le contesta.

73. Dacă acest aspect al capătului de cerere, luat izolat, nu este susceptibil să determine o încălcare a Convenției, nu este mai puțin adevărat că, în opinia Curții, analiza tuturor actelor îndeplinite în cadrul procedurii privite în ansamblul său dezvăluie, în speță, un dezechilibru, care a fost prejudiciabil pentru exercitarea drepturilor de apărare ale reclamantei (vezi, *mutatis mutandis*, *Vaturi*, menționată mai sus, § 57).

74. Într-adevăr, din dosar nu reiese că, exceptând pe A.M., reclamanta ar fi putut să îi interogheze, într-un stadiu oarecare al procedurii, pe principalii martori ai acuzării în ceea ce o privea. În această privință, Guvernul nu a furnizat elemente cu privire la audierea de către instanțe a lui B.G. și a celorlalte două părți vătămate (V.N. și I.C.), referitor la care cererea părții interesate în acest sens a fost respinsă la data de 10 mai 2002. Or, un element important al unui proces echitabil este posibilitatea ca acuzatul să se confrunte cu martorii decisivi în prezența judecătorului care trebuie, în ultimă instanță, să ia o hotărâre cu privire la cauză (*Reiner și alții împotriva României*, nr. 1.505/02, § 74, 27 septembrie 2007). Guvernul nu a furnizat nici informații referitoare la diligența instanțelor de a o aduce pe V.G., principalul martor al acuzării, împotriva reclamantei. Desigur, instanțele au citat-o pe V.G., însă la o adresă la care ea locuise în timpul cercetării penale (cea a lui M.N.). Totuși, din dosar rezultă că partea interesată declarase că V.G. părăsise țara în ianuarie 2001. Dacă Curtea a statuat în cauze anterioare că era excesiv să se ceară din partea autorităților unei țări să facă o anchetă pentru a găsi și a aduce în fața lor o persoană ce locuia într-un alt stat (*Gossa împotriva Poloniei*, nr. 47.986/99, § 59, 9 ianuarie 2007), ea a luat totuși în considerare, din perspectiva acestui articol, dacă autoritățile au făcut sau nu demersuri rezonabile pentru a încerca să identifice adresa unui martor important pe care un acuzat nu l-a putut interoga (*Gossa*, menționată mai sus, §§ 58 și 61, și *Bonev împotriva Bulgariei*, nr. 60.018/00, § 44, 8 iunie 2006). În speță, trebuie menționat că instanțele nu au admis cererea reclamantei de a-i audia pe M.N. sau pe mama lui C.G., la care V.G. ar fi locuit, de asemenea, chiar înainte de plecarea sa, și că ele nu au făcut niciun demers cu excepția celui de a o cita pe V.G., fără rezultat, la adresa pe care aceasta o furnizase în cursul urmăririi penale.

75. Mai cu seamă, Curtea observă că niciun martor al apărării propus de reclamantă pentru a confirma versiunea sa cu privire la fapte nu a fost audiat de instanțe, care, în plus, au furnizat motive lapidare și contradictorii pentru a respinge cererile părții interesate. În acest sens, este suficient să menționăm că cererea de audiere a lui C.G., a lui V.G. și a celor 4 martori ai apărării, precum și cererea de confruntare cu ceilalți coacuzati au fost respinse la data de 7 februarie 2003 de Tribunalul Municipiului București, pe motivul că aceste probe

fuseseră deja administrate în primă instanță și că ele trebuiau doar reexamine (paragraful 30 de mai sus). Or, din dosarul furnizat de părți rezultă că niciuna dintre aceste probe nu fusese administrată și că reclamanta a evidențiat această omisiune în motivele sale de recurs, însă fără rezultat. În plus, în ciuda aditerii cererii de audiere a lui S.G. de către parchet la data de 25 mai 2001, S.G. nu a fost audiat, deși reclamanta își reiterase cererea în acest sens.

76. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că reclamanta nu a putut să îi interogheze în contradictoriu, în fața instanțelor însărcinate cu soluționarea dosarului său, pe majoritatea martorilor acuzării și că nu a putut să obțină audierea niciunui martor al apărării propus, și aceasta fără ca instanțele să fi furnizat motive coerente în acest sens. În aceste condiții, având în vedere că orice sistem de apărare adoptat de reclamantă a fost compromis, Curtea nu consideră că trebuie să speculeze cu privire la caracterul fundamental sau nu al audierilor solicitate de reclamantă, în măsura în care ea consideră că, în orice caz, ele ar fi putut contribui, în circumstanțele cauzei, la echilibrul și egalitatea ce trebuie să primeze pe tot parcursul procesului între acuzare și apărare. Economia generală a procesului impunea astfel să i se acorde reclamantei dreptul de a interoga sau de a asigura interogarea unui martor propus de ea. În final, reclamanta nu a avut o ocazie potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util drepturile sale de apărare (*Vaturi*, menționată mai sus, § 58, și, *mutatis mutandis*, hotărârile *Destrethem*, menționată mai sus, și *Kostovski împotriva Olandei*, 20 noiembrie 1989, seria A nr. 166).

77. În concluzie, având în vedere importanța deosebită a respectării drepturilor de apărare în procesul penal, Curtea apreciază că reclamanta nu a beneficiat de un proces echitabil, care să îi asigure, în special în ceea ce privește condițiile de convocare și de interogare a martorilor, un anumit echilibru între acuzare și apărare. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 3 lit. d) din Convenție.

IV. Asupra pretensei încălcări a art. 13 din Convenție coroborat cu art. 5 §§ 3 și 4 și art. 6 § 3 lit. d)

78. Invocând art. 13 din Convenție, reclamanta susține că nu dispune în dreptul intern de un recurs efectiv referitor la încălcări ale art. 5 §§ 3 și 4 și ale art. 6 § 3 lit. d) din Convenție.

79. Curtea face trimitere la concluziile sale referitoare la încălcările art. 5 §§ 3 și 4 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție, inclusiv la observațiile sale referitoare la modalitatea în care autoritățile au respectat garanțiile de procedură prevăzute de aceste articole. Ținând cont de faptul că, față de art. 13 din Convenție, prevederile menționate mai sus ale art. 6 și 5 constituie *lex specialis*, nu se ridică nicio chestiune distinctă sub incidența art. 13 în circumstanțele cauzei prezente (vezi, *mutatis mutandis*, *Smatana împotriva Republicii Cehe*, nr. 18.642/04, § 145, 27 septembrie 2007; *Khamila Isayeva împotriva Rusiei*, nr. 6.846/02, § 167, 15 noiembrie 2007; *Nikolova*, menționată mai sus, § 69, și *Loncke împotriva Belgiei*, nr. 20.656/03, § 53, 25 septembrie 2007).

V. Asupra celorlalte pretense încălcări

80. Pe de altă parte, reclamanta susține următoarele: că arestarea sa preventivă în luna februarie 2001 și detenția sa din data de 23 martie 2001 au fost lipsite de „temei legal” și contrare art. 5 § 1 din Convenție; că informarea sa cu privire la motivele arestării sale și la acuzațiile aduse împotriva sa a fost incompletă și greșită (art. 5 § 2); că nu a fost adusă timp de 32 de zile de la arestarea sa în fața unui magistrat abilitat să exercite funcții judiciare (art. 5 § 3); că nu a fost informată în detaliu despre natura și cauza acuzațiilor aduse împotriva sa [(art. 6 § 3 lit. a)]; că nu a fost asistată de un avocat la audierea sa ca martor și în momentul prezentării probelor din dosarul anchetei, nici de un avocat ales atunci când a dat prima sa declarație în calitate de învinuit [(art. 6 § 3 lit. b) și c)]; că soluția de condamnare a sa în penal a fost determinată de calitatea sa

de membru al unei grupări de opoziție care a manifestat împotriva partidului la putere în luna iunie 1990 (art. 11); că a suferit o condamnare în penal din unicul motiv că nu a fost în măsură să ramburseze suma datorată de C.G. lui V.G. (art. 1 din Protocolul nr. 4); că nu a dispus de o cale de atac efectivă în fața instanțelor naționale pentru a denunța încălcările menționate mai sus (art. 13 coroborat cu articolele menționate mai sus); și că a suferit un obstacol în calea dreptului său de recurs individual din cauza refuzului inițial al președintelui secției penale a Curții de Apel București de a-i elibera certificatul pe care l-a solicitat la data de 28 iulie 2004 și a cuvintelor proferate de grefieră cu această ocazie (art. 34 din Convenție).

81. Ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să fie sesizată cu alegațiile formulate, Curtea nu a constatat nicio aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de articolele Convenției. Rezultă că această parte a cererii este vădit neîntemeiată și trebuie respinsă în aplicarea art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

VI. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

82. Potrivit dispozițiilor art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

83. Reclamanta solicită suma de 200.000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral pe care consideră că l-a suferit în special din cauza aspectelor prezentate din perspectiva art. 5 § 3 din Convenție. Ea arată că a fost în final condamnată pe fond la pedeapsa închisorii cu suspendare, astfel că singura perioadă de privare de libertate a fost cea de arest preventiv, înainte de condamnarea sa.

84. Făcând trimitere la jurisprudența Curții în materie, Guvernul consideră că suma solicitată este excesivă și că o

eventuală constatare a încălcării ar reprezenta, în sine, o reparație echitabilă suficientă.

85. Ținând cont de violările constatate în speță și de cererea reclamantei, Curtea, statuând în echitate, conform art. 41, consideră că este potrivit să îi acorde părții interesate 4.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

86. Reclamanta solicită suma de 14.670 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții, din care 14.470 EUR pentru onorarii avocațiale (sumă constituită în principal din 12.360 EUR reprezentând onorarii de 120 EUR/oră) și 200 EUR pentru diverse cheltuieli (taxe judiciare, telefon, faxuri etc.). Ea prezintă o convenție ce cuprinde acordul său pentru ca plata sumei precizate cu acest titlu de Curte să se facă direct către avocatul său și depune o notă referitoare la numărul de ore facturate și la activitățile desfășurate de acesta în fața Curții.

87. Făcând trimitere, în acest sens, la tariful practicat de anumiți avocați în cauze bulgare în fața Curții, Guvernul consideră că tariful orar menționat mai sus de 120 EUR este excesiv.

88. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, Curtea observă că reclamanta nu a prezentat documente justificative pentru cheltuielile diverse menționate mai sus și pentru cele referitoare la procedurile interne. Ținând cont de documentele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 4.000 EUR pentru procedura în fața Curții și i-o acordă reclamantei. În baza convenției reclamantei cu avocatul său, ea hotărăște ca suma menționată mai sus să îi fie plătită direct avocatului.

C. Dobânzi moratorii

89. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 5 § 3 din Convenție și referitor la menținerea reclamantei în stare de arest preventiv până la data de 21 ianuarie 2002 și în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 5 § 4 și art. 6 § 3 lit. d) din Convenție și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 5 § 3 din Convenție;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 5 § 4 din Convenție în ceea ce privește procedura de recurs împotriva măsurii arestării preventive a reclamantei, derulată în fața Tribunalului Municipiului București la data de 26 iunie 2001;

4. hotărăște că nu este necesar să analizeze celelalte capete de cerere întemeiate pe art. 5 § 4 din Convenție;

5. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 3 lit. d) din Convenție;

6. hotărăște că capătul de cerere al reclamantei întemeiat pe art. 13 coroborat cu art. 5 §§ 3 și 4 și cu art. 6 § 3 lit. d) din Convenție nu ridică nicio chestiune distinctă;

7. hotărăște:

a) ca statul pârât să plătească, în cel mult 3 luni de la data rămânării definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, ce vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:

(i) 4.000 EUR (patru mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale, sumă ce va fi plătită reclamantei;

(ii) 4.000 EUR (patru mii euro), pentru cheltuieli de judecată, sumă ce va fi plătită direct avocatului reclamantei;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

8. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 24 februarie 2009, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

